

ПЕТИ ЕЛЕМЕНТ

ШКОЛСКЕ НОВИНЕ

ПЕТЕ БЕОГРАДСКЕ ГИМНАЗИЈЕ

САДРЖАЈ:

1.УЛИЦАМА БЕОГРАДА.....	3
2.ШКОЛСКИ ЖИВОТ.....	13
3.СТРЕМЉЕЊА.....	37
4.СПОРТ.....	57
5.МУЗИКА.....	63
6.КУЛТУРА.....	69
7.ИНТЕРВЈУ.....	77
8.КОЛУМНА.....	81
9.КРЕАТИВНО ЋОШЕ.....	83

Како је источњачка лула постала сензација међу младима у Србији?

-улицама Београда-

За то можемо кривити скоро пет векова под османском владавином, али, ипак, није то једини фактор.

У Београду се отвара (а и затвара) гомила (и)легалних наргила, тј. „Хооках” барова, и све више видимо како се они пуне клинцима које фасцинирају различити укуси и ефекат који дим даје њиховим Инстаграм сликама.

Али, да ли ми заправо знамо шта је то наргила?

Своје корене ова „скаламерија” вуче још из Персије, али није одмах служила за пушење дувана, јер је у Персију он стигао тек око 1600. године. Касније, изум се проширио на Индију и земље Међуречја, а убрзо је дошао и до Египта, где је постао веома популаран и где је коначно и усавршен.

Данашња нарги́ла састоји се из главе или чиније у којој су угаљ и дуван, затим поклопца који иде на главу, црева кроз које се увлачи дим, а ту су и вентил и посуда за воду. Верује се да су људи из наргиле првобитно пушили кокос, а затим се појавио и прави дуван, данас и разни укуси.

Сада, када знамо шта је то нарги́ла, хајде да сазнамо шта је то нарги́ла бар. То је (задимљен) бар у коме се може пушити нарги́ла. Знамо, невероватно! Нико није апсолутно сигуран зашто је нарги́ла међу младима постала сензација каква јесте, али чињеница је да када пролазите поред “Хуга” или “Ројала” у Страхињића Бана, пре ћете видети децу средњошколског узраста, него колегу са посла. Зашто?

Ево како су ми на то, али и остала питања, одговорили моји вршњаци који су желели да остану анонимни.

Шта те највише привлачи у вези са нарги́ла баровима?

„Па, слике са димом на Инстаграму изгледају супер, а и укуси су леви.“

„Упознао сам много добрих људи, дружење је увек супер.“

„Мени је баш фора да правим кружиће и друге облике од дима, а укуси су ми екстра, а и боље то него да пушим цигарете.“

У које барове најчешће идеш?

„Дистрикт, а некада и у ‘покојни’ Клауд.“

„Највише Дистрикт, то ми је као друга кућа, ортак сам са конобарима.“

„Па једино сам била у Дистрикту, и у Френдсу“

Који су ти омиљени укуси?

„Ууу, дупла јабука или ванила боровница“

„Пробала сам само менту.“

„Драгон кола није лоша.“

И ја сам пробала наргилу. Искрено - није то ништа посебно. А сами барови су веома задимљени јер људи у њима пуше и наргиле и цигарете.

Занимало ме је да ли постоји ограничење у годинама у вези са пушењем наргиле?

Да, постоји. У једном наргила бару у Београду признали су ми да не би смели наргилама да служе особе млађе од 17 година али већина то правило не поштује, осим када је гужва или им је забрањено инспекцијом. Такође, дим наргиле много је гори него дим класичне цигарете зато што дуван пролази кроз воду, у коју су, такође, додати и катран и гомила арома, заслађивача и разних хемикалија, од којих су неке и канцерогене. На Википедији сам прочитала да је попушити једну наргилу штетно исто колико попушити 100 цигарета!

За здравље је опасно и то што се често дешава да више особа пуши из исте наргиле, а тако се најлакше преносе заразне болести попут моноклеозе и туберкулозе.

Упркос свим упозорењима, млади и даље ревносно посећују ове барове не би ли „блејали” и сликали добре фотке за Инстаграм.

Шта је решење?

Савесни родитељи успеће да сачувају своју децу од опасних наргила, док осталима само држава и закон могу да помогну. Реч - наргила - мора да се дода постојећем Закону који забрањује да се малолетним особама продају алкохол и цигарете. И да се закон спроводи, а то значи да надлежни редовно контролишу наргила барове и кажњавају непослушне.

(Рад је настао у оквиру Курса медијске писмености)

Тодоровић Мила 2/8

**Да ли смо
свакодневно
изложени насиљу, а
да тога нисмо ни
свесни?**

-улицама Београда-

Вероватно смо сви доживели или видели неки облик насиља а да тога нисмо ни свесни. Најчешће нисмо добро упознати са врстама насиља, па у складу са тим не знамо да реагујемо или се опредељујемо да „истрпимо“. Једна од врста насиља јесте и сајбер насиље, на које се последњих година ставља велики акценат, баш због тога што често не знамо да реагујемо на њега.

Шта је заправо сајбер насиље?

Сајбер насиље(сајбер малтретирање) је коришћење интернета и сличних технологија у циљу наносења штете људима намерно, понављајући, на непријатељски начин.

Уколико су учесници насиља малолетни онда се то назива вршњачким насиљем, а уколико су пунолетна лица онда је у питању дигитално прогањање или узнемиравање.

Насилници имају предност, због тога што могу бити анонимни или се могу представљати лажним идентитетом. Такође, не обраћају се директно, лицем у лице, већ имају могућност да се сакрију иза монитора. Због тога имају времена да добро осмисле начин на који ће некоме нанети штету.

У данашње време интернет је доступан деци свих узраста, што повећава број малолетних жртвава сајбер насиља. Деци су, такође, доступни неприкладни садржаји, порнографија, продаја оружја, интернет коцкање, и они могу бити жртве насиља уколико учествују у конверзацијама које су омогућене на поменутиим сајтовима.

Најчешћи облици сајбер насиља **су уцењивање, претње, вређање, педофилија и исмејавање.**

Према истраживањима америчког центра за сајбер насиље, 35% деце од 10 до 14 година признало је да су макар једном били жртве сајбер насиља. Са друге стране, 17% признало је да су макар једном били на страни насилника, а у највише случајева жртве су биле девојке (40%) од стране дечака.

Који су узроци сајбер насиља?

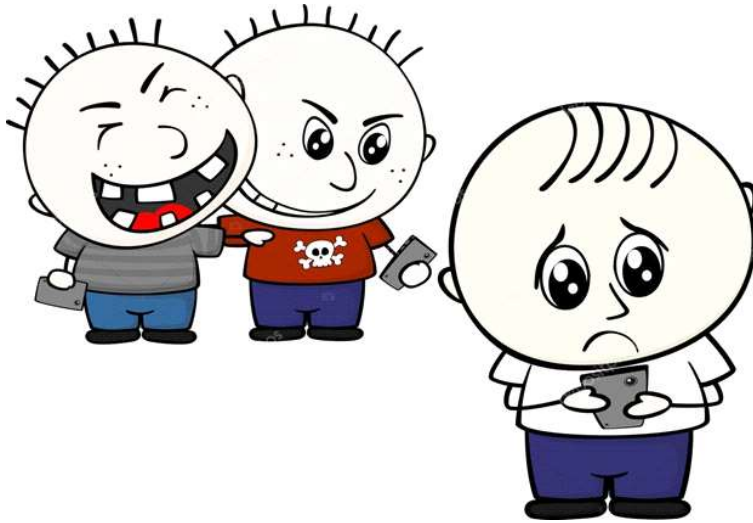
Узроци сајбер насиља зависе од старосног доба насилника. Млађи насилници су још увек несвесни тежине речи које пишу. Такође, приступају друштвеним мрежама без претходног упознавања са правилима и без знања родитеља.

Старији насилници спремни су на злоупотребу информација, продавање недозвољених производа, педофилију или сексуално злостављање. Такође, неки од њих имају велике финансијске интересе па зато покрећу и озбиљне ланце злостављања.

Које су последице сајбер насиља и шта ако га занемаримо?

У Србији је свако треће дете жртва насиља. Деца често користе друштвене мреже да би наставила малтретирање које започиње у школи. Овакви случајеви се у свету, али и код нас, неретко завршавају самоубиством.

Ако сајбер насиље не схватимо озбиљно последице могу бити кобне. Могуће је да жртва падне у депресију, да се изолује, оболи од различитих психичких обољења или утеху потражи у болестима

Први несрећни случај било је самоубиство тринаестогодишње Меган Мајер која је добијала понижавајуће поруке од свог „онлајн пријатеља”.

Такође, Џесика Логан обесила се 2009. године јер ју је партнер након раскида уценио експлицитним фотографијама.

Један од најстрашнијих случајева је случај Аманде Тод која је пре самоубиства поставила снимак на друштвену мрежу Јутјуб, у коме објашњава кроз какво насиље је пролазила. Била је злостављана физички, психички као и онлајн. У снимку говори о самоповређивању, мучењу и суицидалним мислима са којима се борила. На Амандин видео снимак нико није озбиљније одреаговао, а она се убрзо након тога убила.

Сајбер насиље у школама

У данашње време сајбер насиље је најчешће повезано са насиљем које се одвија у школи. Ученици нетрпељивости преносе на друштвене мреже јер обично тамо проналазе склониште од професора и наставника. Такође, несанкционисање сајбер насиља мотивише младе да наставе са малтретирањем својих вршњака. Овоме доприносе и жртве насиља које немају храбрости да се обрате за помоћ.

Као средства насилници најчешће користе фотографије и видео снимке који су снимљени без дозволе жртве. Увреде се углавном заснивају на физичком изгледу, сексуалној опредељености, финансијској ситуацији жртве и осталим људским особинама.

У Србији се све чешће деци држе предавања о сајбер насиљу, али то није довољно с обзиром на то да и одрасли нису довољно информисани. Како нису упознати са новијим технологијама, често ни сајбер насиље не схватају озбиљно. Не постоје ни конкретно дефинисане казне за сајбер насиље у школама. Зато се оне жртве које су спремне да пријаве насиље суочавају са занемаривањем и све чешће одустају од борбе за правду.

Како да спречимо сајбер насиље?

Нажалост, од сајбер насиља не може да се побегне јер може бити присутно 24 часа дневно. Зато, предлажемо неке начине на које можемо да спречимо сајбер насиље:

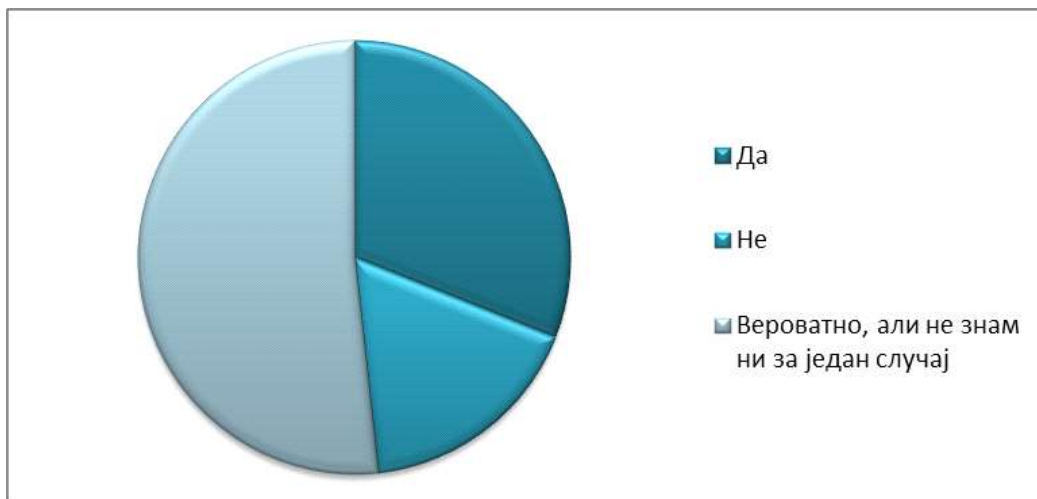
1. Избегавање непознатих особа и контакт са њима.
2. Коришћење пристојних речи како никога не бисмо увредили.
3. Избегавање сајтова на којима постоји ризик од опасности.
4. Чување личних података и информација о себи.
5. Поштовање старосних забрана.
6. Није срамота пријавити насиље.

Сајбер насиље у нашој школи

Захваљујући шокантним истраживањима које показује да се сајбер насиље све више шири, питали смо ученике наше школе:

Да ли мислите да је у нашој школи распрострањено сајбер насиље?

А, на питање да ли су они некада били жртве сајбер насиља, ученици су у 99% случајева одговорили негативно.

Ово показује да су упознати са проблемом великог ширења овог типа насиља али да га лично нису доживели. Желимо да верујемо да су били довољно искрени, мада знамо да су млади често несигурни у препознавању овог облика насиља, и да га се, уколико га доживљавају, још увек стиде.

Љевнаић Јована III-10

ДСД ДИПЛОМЕ

-ШКОЛСКИ ЖИВОТ-

Вече петнаестог септембра је у Петој београдској гимназији обележено доделом ДСД диплома ученицима који су овладали знањем Б1 нивоа немачког језика током 2016. године. Из Немачке признања су стигла у Србију 2017. године и у Камерној сцени уручена су ђацима уз пратњу музичког асамбла наше школе. Пре уласка у Камерну сцену, Jutta Sieberz – Pozza(координатор Централне за немачке школе у иностранству и спровођење испита за немачку језичку диплому ДСД) одржала је говор на немачком језику у предворју гимназије.

Након овог уводног говора сви су били упућени ка Камерној сцени у којој их је чекао пригодан уметнички програм. Лара Денић је рецитовала „Лорелај“ Хајнриха Хајна и „Heidenröslein“ Јохана Волфганга Гетеа, а затим јој се у извођењу придружила и Ана Гаљић рецитацијом Рилкеовог дела „Liebeslied“. На клавиру је Љиљана Топаловић извела Бетовену композицију „За Елизу“, Ања Станић је певала познату Аделину песму „Someone like you“, а микрофон је убрзо предат и Луцији Квас која је отпевала Рилкеово дело „Herbsttag“. Присутнима додели ДСД диплома приређена је права мала уметничка посласлица која је украшена и звуцима виолине Данице Милојковић (изводба композиције из популарне телевизијске серије „Game of Thrones“) и браће Катић, Стефана и Немање, који су са гитарама у рукама изводили музичка дела џез, босса и блуз жанра.

На самом крају је заступник немачког Завода за школство у иностранству, Philipp Ostermann, на питање који је главни циљ њихове организације, одговорио:

„Наш главни циљ је да ђаци што више прошире знање немачког језика и да се зближе са културом, историјом, начином живота и дешавањима у Немачкој држави. Такође, користимо се једним модернијим и напреднијим приступом учења немачког језика који ђацима није познат у школству и наставним уџбеницима“.

Philipp Ostermann(представник немачког Завода за школство у иностранству)

Професорка немачког језика у нашој школи, Ксенија Шћепановић, поводом овог догађаја за школски лист је рекла:

„Желимо да поделимо дипломе ДСД и то је разлог вечерашњег окупљања у нашој школи. Жеља је и да ђаци који уче немачки језик буду упознати са догађајима који су актуелни у Немачкој држави. Наша деца су се у ту сврху „играла“, па су направили плакате и научили нешто више у вези са политичким дешавањима који су поводом избора били главна тема у Немачкој. На тај начин ђаци су се боље упознали и са политичким партијама. Циљ је да се, уз мали пригодан програм, ученици укључе и у политичке изборе који су актуелни у држави чији језик учимо“.

На крају крајева,занимао ме је разлог због којег су моји вршњаци одлучили да продубљују своје знање из немачког језика и одговор на то добио сам од бивших ученика Пете београдске гимназије. Јована и Милица кажу да је првенствено добро знати више језика и да нису хтеле да пропусте фину прилику да се усавршавају и знањем немачког. Кажу

да им то може бити корисно и у будућности - никад се не зна у каквим околностима се могу наћи, а бенефиције су велике.

Шта је заправо ДСД?

Немачка језичка диплома првог степена (DSD, Deutsches Sprachdiplom) је диплома о постигнутом нивоу знања немачког језика који одговара нивоу Б1 заједничког европског оквира. Стална конференција министара културе Савезне Републике Немачке додељује је ученицима немачког језика у иностранству и призната је на немачком говорном подручју као званични доказ о познавању немачког језика.

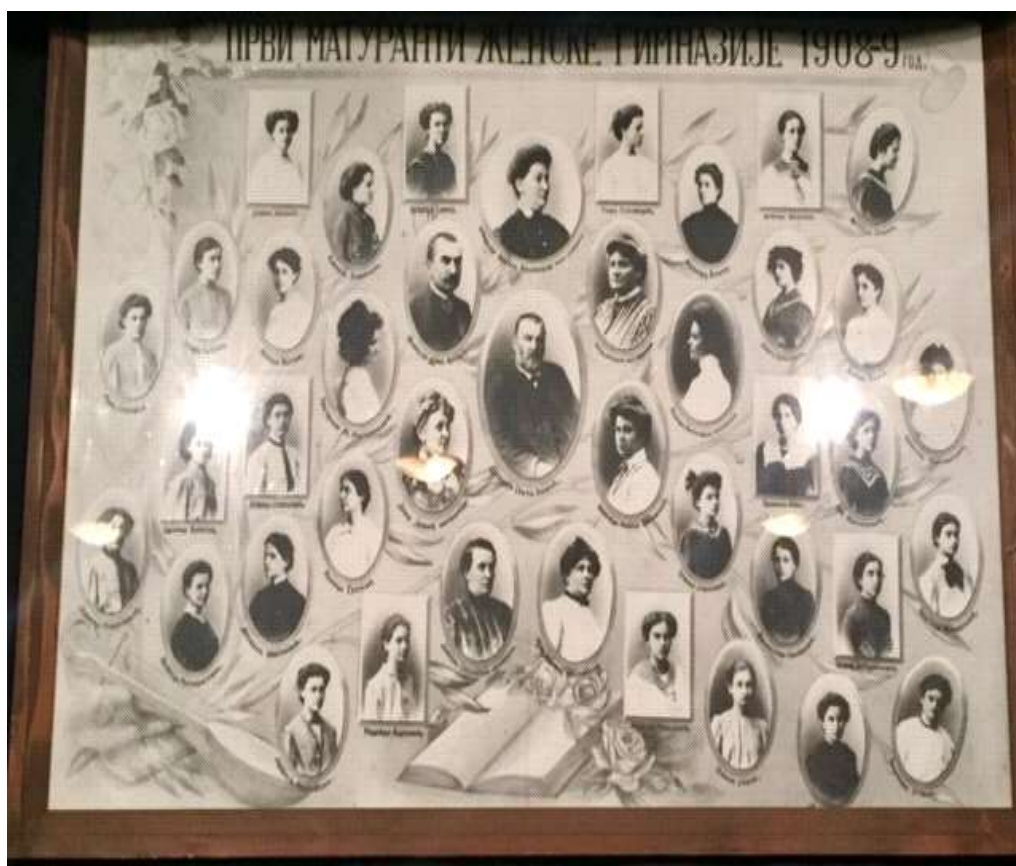
-Централна агенција за немачке школе у иностранству.

Максим Њего 3-10

ТРИ ПРОФЕСОРКЕ И ДОМАР

-ШКОЛСКИ ЖИВОТ-

Фестивал деце и младих који се бави темама екологије и екологије душе „Mater Terra”, ове године отворен је 17. новембра у Петој београдској гимназији представом „Три професорке и домар” .

Представу „Три професорке и домар” извели су ученици драмске секције Пете београдске гимназије. Повод за представу је обележавање „Десанкиних дана”, манифестација посвећена песникињи Десанки Максимовић која је некада била професор српског језика у нашој школи.

Професор Растко Јевтовић, режисер и текстописац ове представе, наводи да је мотив за писање текста подсећање на то да је Пета гимназија одувек била центар културе.

Оно што је било потпуно необично је то да се представа није извела само на једном месту. Наиме, осим у Камерној сцени Пете београдске гимназије, део представе одигран је и у зборници где је на изузетно креативан и симболичан начин представљен разговор између три професорке.

Три главне јунакиње Десанка Максимовић, Исидора Секулић и Јованка Хрваћанин боре се против омаловажавања жена и покушавају да се изборе за женска права и њихову слободу својим чврстим ставом, темпераментом и ауторитетом, што је уједно и тема ове представе.

Пре одласка на представу, истраживали смо историјат Прве женске реалне гимназије и откриле многе невероватне чињенице које већина људи не зна, а које су биле прекретница у српској историји и борби за женска права. Наша школа се одувек борила да жене буду равноправне са мушкарцима. За време Балканских ратова и за време Првог светског рата, претворена је у болницу у којој су ученице радиле као болничарке али, и упркос томе, нису одустајале од матуре и испита које су успешно полагале.

Глумци који су учествовали у извођењу представе поделили су своја искуства са нама:

„Прво смо сви морали да истражимо нарав ликова које смо тумачили, да бисмо што боље ушли у улогу која нам је додељена и изнели је на што бољи начин. То је још више допринело успеху извођења ове представе.“, Софија Теофиловић

Ученик који је тумачио улогу директора у представи, изнео је поређење са представом у којој је, такође, глумио директора.

„У прошлој представи био сам у сукобу са Магом Магазиновић. Она се, као и Десанка, суочила се са истим проблемом – неразумевање и сукоб са директором. А оно што је и једној и другој заједничко је то да су успеле да изађу као победнице из тог конфликта и да се изборе за женска права.“

Након извођења представе разговарали смо са публиком која је са одушевљењем износила своје прве утиске.

„Ово је први пут да сам на некој представи која је изведена на више локација и заиста сам импресионирана идејом.“

„Похвалио бих ученице које су глумиле главне јунакиње јер су сјајно приказале тадашњи положај жена и веома зрело и озбиљно приступиле улогама.“

„Представа је веома едукативна и поучна, све похвале за оне који су омогућили извођење представе.“

Представа је требало да буде само једном изведена. Међутим, била је изведена и на Филолошком факултету, на Зимском семинару професора српског језика и књижевности, 8. фебруара ове године. Представа је била уживо емитована и на Студију Б. Професор Растко Јевтовић и још две учеснице након представе поразговарали су са публиком и разменили утиске о представи. Наредно извођење биће уједно и последње извођење ове интересантне представе. Оно ће бити одржано на Десанкин дан 16. маја.

За крај, позивамо све заинтересоване да дођу и одгледају ову интересантну представу.

„Три професорке и домар“

Поучителни комад о три професорке Прве женске реалне и њиховој борби у школи

Аутор текста: Растко Јевтовић

Техника: Андрија Урошевић

Музика: Михајло Тодоровић и Божидар Филиповић

Режија: Растко Јевтовић

Глуме:

Софија Теофиловић – Исидора Секулић

Милица Љубеновић – Десанка Максимовић

Ирена Јепурановић – Јованка Хрваћанин

Божидар Филиповић – школски доктор

Маша Грујић – школска медицинска сестра

Манојло Лабан – домар

Михајло Тодоровић – домаров помоћник

Луција Квас – ученица

Ђурђија Бањац – ученица

Наталија Григоров – ученица

Марија Костић – ученица

Исидора Куленовић – ученица

Продукција: драмска секција Пете београдске гимназије, 2017.

Ема Пришинг, Кристина Костадиновић II8

ФИЛМОВИЗИЈА О ДРУШТВУ СРЕДЊЕГ ВЕКА

-ШКОЛСКИ ЖИВОТ-

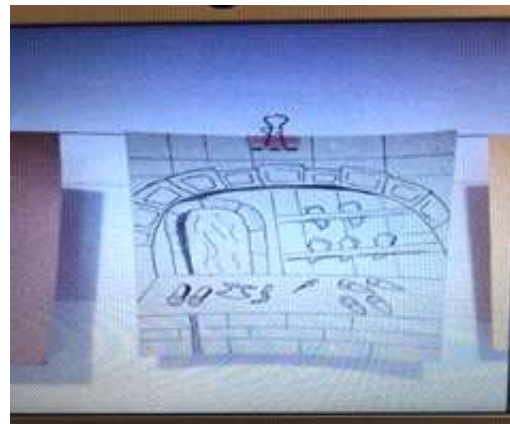
Колико је мало добре воље и креативности наставника потребно да се у ученицима покрену мождане олује, сведочи огледни час професорке историје Јелене Костић, одржан 20.04.2018. године у одељењу 2-9.

Тема часа било је друштво „мрачног“ средњег века, тако туђе модерном човеку. Задатак

ученичких група био је да се човек тог друштва оживи у краћем филмском остварењу, са циљем да се приближи и само време, начин живота, ставови и уверења. Свака група имала је другачији задатак - представити војника, ковача, монаха, вештицу, као и друге представнике тадашњег друштва. Најбољи филм награђен је царском круном, а комисију која је одлучивала о победнику сачињавали су гости овог часа.

Наравно, професорка Костић ништа није препустила импровизацији, већ је о идеји остварења, као и самом садржају филмова, била информисана кроз ученичке есеје. Презентацију филмова употпуњавали су разговори о задатим темама, кроз једну ведру, топлу, пријатељску атмосферу. Колико је велико задовољство наставника када успе да се приближи својим ученицима и њиховим интересовањима сведочи осмех и понос у очима професорке, а колики су беневит понели ученици сведоче следеће изјаве које смо добили за наш лист.

„Велика је привилегија имати способност и могућност да се поистоветиш са неким другим бићем, покушати да схватиш њега, његов ментални склоп, осетитиш његову душу и изазове са којима се он свакодневно суочава у времену у ком живи. Иако ми средњи век називамо „мрачним добом”, можда би и нас један кмет, калфа, цар, монах, занатлија окарактерисао као мрачне. Можда се лажемо истином о човеку средњег века. За истину је потребна снага. Снага оног који истину говори и снага оног који истину слуша.

Да ли мислите да је аскетски живот једног монаха мрачан само зато што он не тежи томе да буде савршен, без недостатака, пун самопоуздања, а ми смо ти који теже да буду робови „new age” идеологија. Када нам је нечија срећа важнија од наше, чак иако нисмо њен део, тек тада упознајемо природу оног правог и безвременског у нама – наше душе. Све племенито у нама је њено. Наше је само оно што дамо. Једног дана, одељење је добило задатак да се саживи са неком, више или мање просечном,

личношћу епохе која се чини тако далеком. У минут и по једног приказа треба да стане читав један живот. Живот једног ковача, кмета, монаха, цара. Неко се одважио да свог јунака презентује и као роба. Роба времена у којем живи. А зар нисмо сви ми робови времена у којем живимо, ма које оно било?“, рекла нам је Ленка Миљуш.

„Шта је слобода, а шта потпуна слобода? Потпуна је вероватно лудило, зар не? Јован Дучић каже у „Благу цара Радована“: „Слобода – то је лудило и само су лудаци слободни“. А, онда, у оно доба, постоји и монах који свој живот несебично посвећује спознаји Бога. Али, не заборавите да монах не постаје монах да би се окренуо себи или својим мислима. Он постаје монах да би се окренуо Богу и васиони, и својој мисли о њима. Не оној конвенционалној мисли просечног човека. Та је мисао на некој другој лествици мердевина духовности и продуктивности. Средњовековни човек је и ратник, није ли? Он слепо, бескрајно, свим својим бићем верује у један идеал. Да умре јуначки, борећи се за Царство небеско. Вера у идеал је толико интезивна да има ту моћ да сагори све друго у ратнику. Можда су и идеали наметнути, и можда су погрешни, можда могу да се граниче са лудилом али, зар вера није врлина?

У том калеидоскопу средњег века нашла се и једна „противница средњовековног поретка“. Вештица, односно, жена. Да ли је жена вештица само зато што је жена или је то онда када се усуди да изађе из рама једне устаљене слике? Она је херој и жртва времена у ком живи. Она је херој зато што је мајка, ратница, зато што воли, пати и страда. Али, покушајте да разумете мисао средњовековног човека... Тешко је, је л' да?“, питала нас је Марија Никитовић.

„Јесте ли ви робови времена у којем живите?“, питају вас сви ученици 2-9 и позивају вас да добро пазите када одмератвате садашњост или прошлост. Они су то научили на часовима историје.

Наташа Мицић, професор

Да ли су екскурзије легло порока или едукације?

-ШКОЛСКИ ЖИВОТ-

На раскрници између два избора

Као што другим људима више одговара тишина и мир уз неку поподневну серију и шољу чаја тако, наспрот њима, млади своју пажњу и време усмеравају ка добром проводу, музици и забави, што је и прихватљиво. Али, када знамо да је доста?

Одлазак на екскурзију је сам по себи веома узбудљив догађај. Пољубани адреналином и идејама, млади су спремни да се препусте дозвољеној слободи и да за ограничено време од пар дана уживају у тренутку и искористе сваку секунду за добру забаву. Целодневно дружење са пријатељима, осећање слободе и нова упознавања са собом доносе лепе фотографије и светле успомене. Срж екскурзија

лежи у обилажењу нових места и градова, у ширењу видика, како на едукативном тако и на културном плану, али та сврха полако уступа место пороцима.

Директор Филолошке гимназије у Београду изјаснио се путем „Вечерњих новости“ рекавши да су ђачке екскурзије изгубиле едукативни карактер. Недавно је објављен чланак у дневним новинама „Блиц“ у коме је помоћница Министарства просвете, науке и технолошког развоја најавила да ће на екскурзију у иностранство од наредне школске године моћи да иду само ученици четврте године средњих школа, док ће прве три бити организоване у Србији и Републици Српској. Идеја која стоји иза овог обавештења базирана је на амбицији да се врати првобитни смисао ђачким путовањима. Поред наведеног, изражава се и жеља за упознавањем сваке регије у Србији и њених културно-историјских знаменитости. Све док се нови Правилник не усвоји, поменуте најаве могу се сматрати као ирелевантне.

Са друге стране, директор XIII гимназије у Београду се, такође, обратио новинама „Блиц“ и темељно образложио да је деци неопходан увид и у друге културе.

„ Ако ми формирамо људе без увида у општу културу, без Рима и старе Грчке, они нису комплетни. Грчка није само плажа и море, ми децу

упознајемо са културом земље“.

За овај чланак имали смо прилику да детаљно поразговарамо и са заменицом директора Пете београдске гимназије, професорком историје Весном Рашковић, која је недавно спровела истраживачки

рад на тему: **Значај културног наслеђа у формирању програма ђачких екскурзија (Ђачке екскурзије као облик културног туризма).**

У поменутом раду објављено је и истраживање о ставовима ученика о ђачким екскурзијама.

На питање „Које су добре стране екскурзије?“, ђаци су, већином, одговорили да је то учење обухваћено културним садржајем, затим дружење и социјализација, могућност путовања и сналажења без родитеља.

На питање „Шта је лоше на екскурзији?“ , ученици су истакли лошу организацију, смештај и храну, кратко задржавање на локалитетима, преопширно излагање водича и недолично понашање ученика.

Да закључимо, на екскурзијама се треба осећати пријатно и проналазити плезир у свему што нас радује, али све уз ограничене мере и без превида најважијег циља. Атмосфера на екскурзијама не зависи ни од едукације ни од порока, већ је више ствар личног избора појединца како ће се понашати и за шта ће се одредити.

Какве год биле, оне ће са собом носити ружичасте успомене и подсећати нас на тренутке када смо се осећали испуњеним, насмејаним и младим.

Кристина Мартин 3-10

Пета гимназија - Чувари рока

ШКОЛСКИ ЖИВОТ-

Постоје људи који верују у снагу музике и снагу младих да кроз музику остварују своје снове. Професори Пете београдске гимназије ентузијастички су који никад не посустају јер им снагу дају талентовани појединци наше школе. Они који су у њој некада били и они који су у њој сада. У част рок традиције са Ташмајдана, ствара се данас нова, али подједнако славна историја рока.

„У недељу, 25. јуна 2017. године одржана је у Центру за културу „Влада Дивљан“ прва манифестација „Rock 5 roll fest“ у организацији Рок покрета Пете. То је била својеврсна ревија бендова Пете београдске гимназије, али и гостију. Стручни жири у саставу: Влада Новичић - џез басиста и професор на Европском универзитету у Београду, Никола Чутурило - прослављени рок стваралац, Снежана Јандрлић - позната вокална солисткиња групе „Сунцокрети“ и Владан Рајовић, бубњар групе „Канда, Коџа и Небојша“, пажљиво су отпратили наступ седам средњошколских група и дали своје стручно мишљење о њима.

Пету су представљали следећи састави: Кестени, Дот, Лемури, Немамо појма и Лавиринт сећања, док су гостовали и Ентропија из Београда, те Интербола из Смедерева. Медијска најава догађаја била је вансеријска, чак је и Бајага гостујући на РТС-у поводом свог концерта, најавио нашу Ленонијаду(незванични назив манифестације). Организација догађаја је припала организационом одбору који је чинило пет професора Гимназије под Ташмајданом: Александра Маравић, Небојша Марјановић, Михајло Арсенијевић, Марко Пиштало и Растко Јевтовић. „изјавио је за наш лист крајем прошле школске године професор Растко Јевтовић, један од организатора фестивала.

„Други по реду фестивал одржан је 19.маја ове године у дворишту Пете београдске гиманзије, а спроведен је у организацији Парламента школе и професора“, рекао нам је професор Михајло Арсенијевић. „Фестивалу су претходила предавања о поп култури, домаћој и страниј рок музици, графитима, цензури у СФРЈ, али и трибине о превенцији наркоманије у извођењу организације Манита Западни Балкан.

Део фестивала садржао је и уметничку изложбу у школском дворишту. Зидове су муралима Боре Ђорђевића, Зорана Мишчевића

оцртали уметници из групе „Каквћеш“, а имали смо и паное о историјату рок музике у Петој београдској“, додао је професор како би нас информисао о целокупном садржају фестивала.

Подршку нашим младим бендовима као и целокупној идеји, дале су реномиране групе Земља грува и Психобиље које су подигле атмосферу у публици, али и други познати уметници, попут Инспектора Блаже.

Читав фестивал протекао је без икаквих инцидената, у позитивној атмосфери у којој су се губиле границе између афирмисаних и неафирмисаних бендова, ученика и професора, младих и старих. У истом ритму плесали су сви који осећају рок срцем и мислима, они који желе да постављају нове и чувају старе добре вредносне стандарде музике, али и живота.

Лазар Мицић 3-8

ПОСЛЕДЊЕ ХОДОЧАШЋЕ

-ШКОЛСКИ ЖИВОТ-

У понедељак, 4. јуна, са почетакoм у 19:30 часoвa, у просторијама Камерне сцене Пете београдске гимназије, одржано је Књижевно вече које је имало за циљ да широј јавности презентује поезију Мине Божовић. Ученица наше школе, 3-10 одељења, заједно са својим другoвима, презентoвала је своју необјављену збирку песама под називом „Последње ходочашће“. Заслугу за организовање ове вечери поезије имала је Наташа Мицић, професорка српског језика и књижевности, која је препознала Минин песнички дар и њену склоност ка разумевању апстрактног и духовног света - нашег унутрашњег космоса.

Камерна сцена преуређена је у кафану „Ходочашће“, Минин „Порт Артур“, са циљем да дочара једно време али и тврдњу српског ерудите, књижевника и песника Станислава Винавера да су се сви

књижевници српске литературе прве половине 20. века скупљали у кафани хотела Москва где су писци, како сам аутор каже, налазили једне друге као и сами себе. „У Београду се све може промашити, од поједине улице до целог живота, али се хотел Москва не може промашити. Да није хотела Москва, Београд би био лавиринт. Хватала је Станислава Винавера свакидашња паника од помисли: да Београд нема хотел Москву- шта би било од њега и од српске савремене књижевности?”

Цитирањем речи Станислава Винавера, наша професорка Наташа Мицић, провела нас је кроз увод школске вечери књижевности.

Главну реч је, потом, преузела водитељка Јана Стојановић која је, седећи поред своје одељенске другарице и централне фигуре вечери, Мине, открила извесне делове из њене биографије не би ли на тај начин све присутне боље упознала са животном историјом овог младог писца. На самом почетку Мина је представила манифест своје поезије.

Прва особа која је говорила стихове била Марија Лазич, представљајући песме под називом „Последње ходочашће“ и „Змија“. Своје виђење ових и преосталих песама, у улози критичара,

имали су Валентина Вељић, Ана Ерак, Теодора Загорац и Душан Тавић, чија су излагања била продукт како тимског тако и индивидуалног доживљаја ове поезије. Књижевни критичари су се оглашавали и након блокова читања поезије из визуре Николе Перуничиха, али и саме Мине Божовић.

Од стране професорке биле су јасно одређене смернице тумачења Минине поезије кроз четири тачке:

1. Поређење са авангардном и модерном поезијом
2. Тумачење песама
3. Структура (врста стиха, рима, стилске фигуре...)
4. Поруке и идеје

Али, сви учесници имали су слободу да дају лични печат есеју кроз стил, избор песама, тумачење симбола, и сл.

Сматрам да су речи критичара Ане Ерак најверније описале суштину дела младог песника и да су откриле главну аорту Минине поезије:

„Футуризмом је у поезији донет и нов језик, начин изражавања који је до тада био незамислив. Користе се речи у свом изворном, голом значењу без улепшавања и идеализације, што мислим да и Мина користи у великој мери, толико да ми је, иако већ неко време читам њену поезију, понекад непријатно док читам стихове који су толико искрени да имате осећај да читате нечији дневник, нешто забрањено. Баш у томе је сва лепота њене поезије.“

Никола Перуничкић је рецитовао дела „4:32“ и „Стварање Света“ док је за откривање песама „Исповест“ и „Кафа и цигарете“ била задужена сама Мина Божовић.

Важно је поменути да су стихови говорени уз гитарску пратњу Ирене Радоњић, ученице 2-4 која је била гост ове вечери.

Књижевно вече је затворено питањима публике која је Мина увек спремно и са осмехом дочекивала. На питање: „Да ли ти је тешко, и ако јесте колико, да откријеш своју унутрашњост, своје најдубље тајне и чежње пред другим људима?“, одговорила је:

„Мислим да је то задатак сваког уметника. Да искаже оно најрањивије што постоји у сваком од нас, пређе замишљену границу приватности и пријатности, и да то чини са лакоћом. А то није нимало лако. Мада, ето, у свом настојању да будем један од тих уметника, схватила сам да је много лакше то изнети пред великим бројем људи, него признати сам себи. Тога се често стидим. Кад то коначно учиним, онда само говорим истину. А кад говоримо истину, нема места за стид. Као ни у љубави. А, песник, пре свега, мора да воли. То је вештина коју учим сваког дана.“

04.06.2018. od 19:30h
“Poslednje hodočašće”
(neobjavljena zbirka pesama)

Autor: Mina Božović
Ostali učesnici: Nikola Peruničić, Marija Lazić, Ana Erak, Dušan Tavić, Valentina Veljić, Irena Radonjić, Teodora Zagorac
Voditelj: Jana Stojanović
Organizator: profesor Nataša Micić

Mina B.

Максим Њего 3-10

Астролошка конференција у Београду

-стремљења-

У Београду је протеклог викенда одржана 18. конференција астролога посвећена сопству Урана, односно, ширењу свести, проналажењу сопствене сврхе и томе како да свако од нас искористи своје потенцијале на најбољи могући начин.

Шест реномираних предавача из Србије и света приредило је дводневно астролошко окупљање и дружење у хотелу Путник, у циљу ширења знања о овој, не такој цењеној, псеудо-науци, како људи обично воле да је окарактеришу. Леа Имширагић, један од професора на Кеплер институту, рекла би да је астрологија језик свемира, и да је, као такав, једини језик у свету који је кориснији од енглеског.

Дејвид и Феи Кокран, брачни пар астролога из Америке, одржали су неколико предавања о вибраторној астрологији, њеној релативно новој форми која служи за откривање талената и специјалних способности сваког од нас, као и адекватном тренутку за неку акцију, по принципу усклађивања са вибрацијама свемира.

Фелиша Јианг, млада кинескиња, говорила је о улози карата и психодраме у циљу помоћи при решавању тешких аспеката. Имали смо прилику да кроз практичне примере видимо како свако од нас кроз слику сопственог наталног хороскопа (слике неба у тренутку нашег рођења, која је, веровали или не, много више од пуког знака и подзнака и тумачења будућности у женским магацинима), види и тумачи слике, и на тај начин несвесно отелотворује свој карактер и проблеме са којима се суочава. На тај начин човек се дистанцира од себе, што то му пружа прилику да, описујући другу особу или појаву на слици, заправо, несвесно опише део себе. Јер, све што је око нас, прво мора постојати у нама.

Психодрама је облик групне терапије који се заснива на принципу да се интуитивно изабере особе које ће представљати људе у проблематичној ситуацији, што помаже бољем увиду особе приликом решавања исте.

Мени лично најдража, можда и због љубави према знању које ми преносе, била су предавање Лее Имширагић о Астрологији успеха, и њеног мужа, Александра Имширагића, једног од наших најзначајнијих астролога, о Астрологији Сопства.

Главна тема Леиног предавања било је проналажење сопствене сврхе, а како другачије него кроз забаву? Сви ми имамо негде у свом хороскопу Јупитера (који нам говори о повезаности са Богом, нашој интуицији, вишем знању и сврси), али имамо и Венеру (потребу за љубављу, забавом и лепотом), а Венера не воли да буде занемарена, јер, ми смо ипак на планети која је у знаку Бика (а Биком влада

Венера). Предавање је започето кроз смех и плес, а Леа нам је затим говорила о томе како тек кроз интеграцију духа и тела, односно земаљског уживања и ширења свести, заправо почињемо да живимо своју сврху, која је, несумњиво, у сваком од нас.

Александар Имширагић нам је говорио да, пре свега, морамо да постанемо стварни. А, како? Па, Сунце заузима чак 99,86% масе целог Соларног система, и то је оно што ми јесмо. Земља је увек у опозицији, и зато је потребно на неки начин прво умрети (јер наше Сунце у хороскопу, тј. хороскопски знак, представља наш его), а да бисмо истински постали стварни, морамо се повезати са својом супротношћу, односно морамо допустити егу да умре.

Уз још неколико предавања, одржаних од стране Нађе Шах из Мексика и Алекс Треновет из Лондона, која је говорила о помоћи астрологије у образовању, ово астролошко дружење окончано је уз умирујуће звуке гонга, астролошку лутрију и пуно смеха и загрљаја.

Ја бих вам још дала један астролошки савет са ове конференције, а то је да је сада изврсно време за повезивање са собом, добијање нових увида и материјализовање властитих жеља. А, ако ћеш рећи само једну молитву у дану, реци хвала, каже Руми.

Ја вам желим да искористите ове промене у свемиру и промените себе, остварите своје снове, повежете се са властитом сврхом и будете уметник. Јер, рече Александар, астрологија је пре свега уметност; и свако људско биће треба да буде уметник јер, ако не направите уметност од свог живота, он је промашен.

“Знање није у речима. Оно је у празнинама између њих. Оно је више као музика. Осећај”. Зато потражите оно између редова и будите музика, а ја вас поздрављам једним свемирским загрљајем.

Мина Божовић 3-10

РЕЋИ ДА ДУАЛНОМ ОБРАЗОВАЊУ?

-стремљења-

На шта прво помислите кад кажем - образовни систем Србије или Министарство просвете Србије? Осећате ли неко незадовољство или тежњу да нешто промените у овом, по прилично традиционалном и застарелом, систему образовања?

Ми, деца, сведоци смо мана нашег система, обимности градива, низа неупотребљивих чињеница које заборављамо чим изађемо из школе и неспособности повезивања знања из различитих предмета. Међутим, ових дана по медијима можемо приметити да је у центру пажње новоусвојени закон о дуалном образовању. Многи тинејџери мало шта знају о овим новитетима у нашем едукативном систему. Па, за почетак, да се упознамо са појмом дуалног образовања.

Габријела Грујић при презентовању на ТеенТалк-у

Дуално образовање даје одличну прилику средњошколцима да се кроз праксу упознају са будућим послом. Оно је корисно за обе стране, за послодавце, као и за саме ђаке. По први пут ученицима се пружа прилика да научено знање покажу у пракси и да за то буду оцењени. Идеју о овом начину образовања Србија је преузела од земаља западне Европе, попут Немачке и Норвешке. Оно што се разликује у нашем систему дуалног образовања је то да, нажалост, ову могућност имају само ђаци средњих стручних школа, док у Европи ту шансу имају и гимназијалци. Ових дана имала сам част да присуствујем панелу на тему дуалног образовања и, уопште, образовања у Србији који је одржан у Дому омладине, а у оквиру програма *Teen Talk*, који се у нашој земљи одржава већ пети пут.

Предности овог типа образовања предочила нам је саветница за дуално образовање Министарства просвете, Габријела Грујић. Показала нам је на једноставном примеру како нас у школама уче да учимо и зашто је то лош начин. „На који предмет помислиш кад кажем кретање“, упитала је насумично особу из публике. Она је одговорила: „Физика“. Верујем да је и већина вас који читате тренутно питање

помислила то исто, као и највећи број ђака током предавања. А, у томе и јесте проблем, објаснила је госпођа Грујић.

Кретање постоји и у историји (сеобе народа на пр.) или у географији (кретање планета), али ђаци у Србији не знају да повезују стечена знања из различитих предмета, што је кривица нашег образовног система. Габријела Грујић, заједно са тимом људи, одлучује да се после толико времена коначно уведу неке корисне реформе. Зато између привреде и школства важну спону представља пракса.

Ученици ће се, са оваквим искуством и новостеченим радним навикама, много лакше запошљавати. Али, како да гимназијалци стекну праксу, намеће се питање? На велику жалост, мораће да причекају, јер све промене у Србији споро се и усвајају и развијају. Реформа ће за сада обухватити само стручне школе, а гимназијалци ће морати, ако желе неко радно искуство, сами да потраже неки послић током лета. Уосталом, то и није тако лоше јер ће имати свој џепарац, зар не? У другим земљама деца то већ увелико раде, углавном са намером да им CV буде што репрезентативнији. Истраживала сам шта мисле сами ђаци о дуалном образовању. Питала сам ученике стручних школа и гимназија како им се чине ове измене. Већина ђака стручних школа подржава ову идеју и срећни су што ће имати прилику да искусе нов начин образовања. Гимназијалцима се, такође, изузетно свиђа ова идеја, али су исто толико и незадовољни што и они немају прилику за нечим таквим.

„У нашој школи пракса постоји већ пар недеља. Свиђа ми се и мислим да је веома корисно. Оно што сам научила на часу имала сам прилику сад и да покажем”, рекла нам је ученица другог разреда Правно-пословне школе. „Драго ми је да се коначно нешто мења у овој земљи што се тиче школства. Криво ми је што и ми, из гимназија, немамо право на ово. Одувек сам желела да одем у неку IT компанију и користим знање научено на часу информатике “, изјавила је ученица другог разреда Прве београдске гимназије.

Ања Анђела Пантић 2/8

Секс-табу тема или школска лекција?

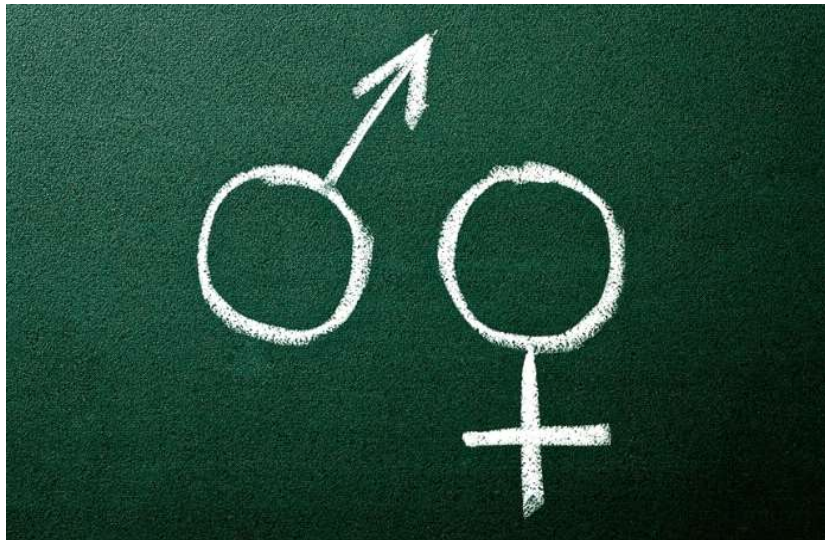
-стремљења-

Ретке су државе на нашим просторима које спроводе сексуално образовање. Ретке су акције које би се одвијале у школама и у којима би се без зазора говорило са децом о оваквим темама. Ретки су родитељи који су спремни и довољно отворени да децу науче по нешто из света секса. Али нису ретки медији, интернет странице и ријалити програми који ће их, свакако, научити погрешно.

У времену у коме живимо, у коме су све информације удаљене на само један клик од нас, често прибегавамо трагању за одговорима преко интернета. Интернет је препун информација које су сада доступне свима, то свакако морамо истаћи као његову позитивну страну, али те информације често, па чак и у већини случајева, нису нити проверене нити поуздане. Код младих људи, била то деца, тинејџери или адолесценти, јавља се потреба за истраживањем

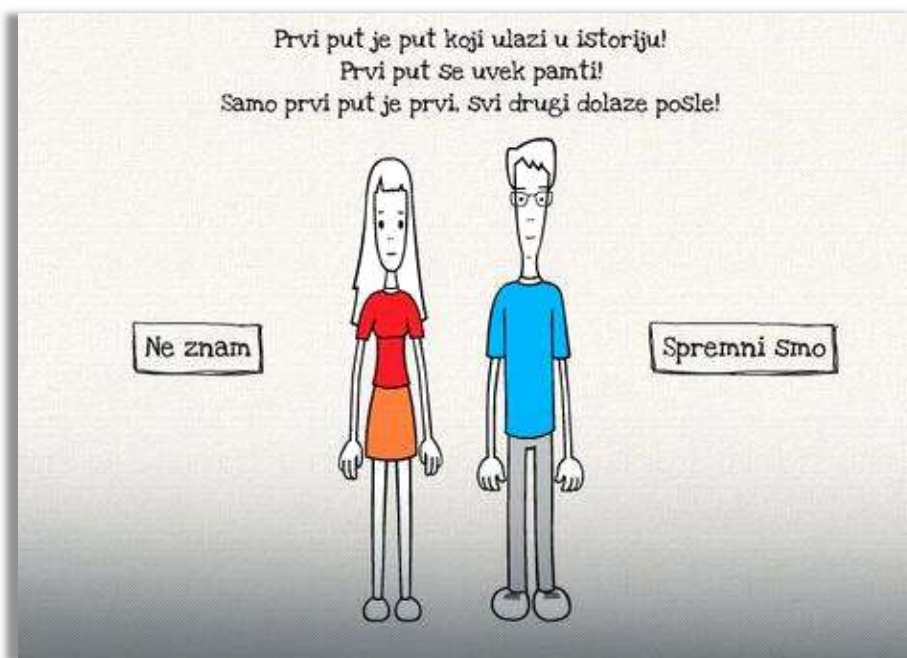
неистраженог. Исто тако, код сваког детета се у неком периоду одрастања појављује заинтересованост за секс. Са обзиром на то да никада нису имали искуства у сексу, а преплављени су табуима и ћутњом о томе, једино решење је да одговоре траже на интернету или у кругу такође неискусних и слабо обавештених пријатеља. То постаје проблем када у мору непоузданих информација, површних схватања и лоших узора деца добијају потпуно искривљену слику о једном веома важном животном пољу. Тада ступају у односе неспремни и необавештени, и који због њиховог незнања могу бити и веома ризични. Млади, који ступају у односе све раније и раније, морају да знају шта се тада дешава са њиховим умом и телом. Треба да буду на време обавештени и упознати са свиме што сексуални односи носе са собом, уместо што се угледају на узоре из своје околине и медија, првенствено ријалити програма који, препуни сексуалних сцена, доводе до непримереног понашања које је одатле и пресликано. Нажалост, и даље су им ови извори једино доступно решење.

Врло су ретки случајеви када деца имају довољно отворен однос са својим родитељима да се не устручавају да питају све што их у вези са овом темом занима. Углавном се не обраћају родитељима за помоћ око сексуалних недоумица јер би им то представљало

непријатност. Из ових разлога деца се ослањају да подршку и поузданост другара из своје околине.

Деца могу да утичу једни на друге причама како је секс само физичка ствар и очекивањима да се то уради сто пре. То може створити велики притисак на младу особу која и даље није спремна да ступи у такву врсту односа и чији је ум препун лоших информација о томе када је заиста право време за ступање у сексуални однос. Ова граница је померена и свест друштва о њој се мора подићи. Малолетници у основним школама све чешће ступају у односе под утицајем хормона и притиска вршњака. Готово сваки појединац у тим годинама незрео је у сваком погледу - физичком, емотивном или психичком. За сексуални однос пре свега потребна је зрелост, не само физичка, већ пре свега зрелост ума.

Ови утицаји неискусног друштва у коме се било које дете данас налази, могу озбиљно да утичу на његов сексуални живот. С тога, осим сексуалног образовања које треба да се спроводи по школама, морала би да постоји и одређена доза васпитања и упућености и из куће.

Најважнија је, ипак, комуникација између полова. Приликом едукације младих најважније би било научити их како да међусобно комуницирају, разговарају о жељама и очекивањима на прави начин. Девојка мушкарцу и мушкарац девојци, никако не треба да представља објекат задовољења потреба, већ пре свега партнера и особу са којом знају како да разговарају.

Ипак, Србија се може похвалити тимом стручњака и ентузијаста која је за помоћ младима направила пројекат „Пази се(х)”. Наиме, овај пројекат обухвата организовање активности које дотичу теме сексуално-репродуктивног здравља као и важности правовремене заштите. Једна од акција ове екипе је интерактивна интернет страница –пазисекс.

На овој страници млади могу пронаћи одговоре на било која питања сексуалне природе, а такође, имају и могућност постављања анонимних питања на које ће, ипак, добити поуздане и адекватне одговоре.

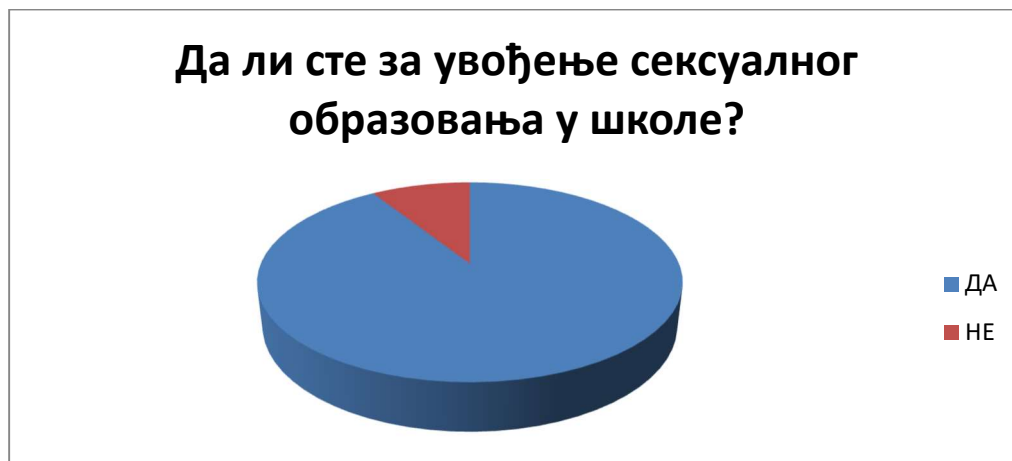
Ова иницијатива једна је од ретких која се појавила у нашој држави, и уопште на нашим просторима, и свакако заслужује само речи хвале. Ипак, стручњаци тврде да сексуална едукација преко интернета није довољна.

-,,За добробит младих неопходно је увођење катедре за сексуално образовање, како у основним и средњим школама тако и на факултетима. Српско лекарско друштво се још увек бори за ту катедру, али држава очигледно још увек не увиђа

њену важност. Доказ за то је затварање секције о сексуалним питањима која је функционисала пре неколико година”-изјавио је уролог и сексолог проф.др.Александар Милошевић за један лист.

Ево које је резултате дала анкета о увођењу сексуалног образовања,спроведена међу средњошколцима:

По свему судећи, дефинитивно је да би наша држава требало на време да спроведе сексуално образовање у школама и коначно подигне свест друштва, пре свега младих, о томе ста је заправо секс. Врло је важно поред историје, географије и математике научити и примити информације и из поља сексуалности, и на тај начин подићи свест и ниво сексуалне зрелости појединца.

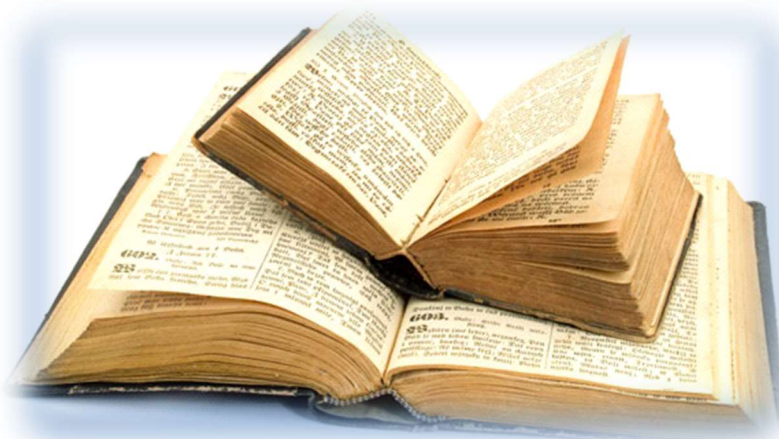
Овим чланком желимо да макар у некој одређеној мери апелујемо на просвету и државу, подигнемо свест читалаца,покушамо да разбијемо табуе и пробудимо било какво мишљење или интересовање у вези са темом сексуалног образовања и васпитања. Надамо се да ћемо у томе и успети, и да ће деца у Србији коначно добити прилику за учењем из квалитетних и поузданих извора.

Душан Тавић 3-10

ГИМНАЗИЈЕ-ШКОЛЕ ГИМНАЗИЈЕ-ШКОЛЕ БУДУЋНОСТИ

-стремљења-

У Србији се већ неко време планирају промене у образовању. Према многима, гимназије су најбоље школе, јер припремају ученике за факултет и дају им најобимније знање, али исто тако, има доста људи за које гимназија представља губљење времена, јер, како кажу, не учи се ништа корисно, након ње немају практично знање и нису спремни ни за какав посао.

Можда су баш ти људи инспирисали Министарство просвете, науке и технолошког развоја да крену са реформама. Наиме, Министарство се окренуло унапређивању у правцу информисања ученика о различитим

занимањима којима би могли да се баве и све то кроз нове предмете које ће, притом, моћи да бирају. Биће понуђено шест предмета, а то су: Језик, медији и култура; Појединац, група, и друштво; Здравље и спорт; Одрживи развој; Уметност и дизајн; Примењене науке. Школа је дужна да од шест предмета понуди четири, и то, наравно, у складу са интересима ученика и могућностима школе. Од та четири програма, средњошколци бирају два која ће имати једном недељно. Такође, биће могуће да у другој години изаберу предмет који нису слушали у првој, док у четвртој морају да похађају оне које су одабрали у трећој.

Ови предмети ће се оцењивати и оцена ће утицати на просек, али то неће бити класично оцењивање путем контролних и писмених задатака, већ ће оцена зависити од свеукупног залагања и знања стечених у групном и индивидуалном раду. Наравно, самим тим неће бити ни класичних предавања на којима професор прича а ученик слуша, већ ће часови бити засновани на истраживању, повезивању и примени знања из свега што нас окружује, што је планирано да се примени и на остале предмете. Такође, предвиђено је да сваки од ових предмета предаје неколико професора чији предмет има везе са програмом који се похађа. Гимназијалци ће, након реформе, имати тридесет и три часа недељно, уместо тренутних тридесет и један.

Дакле, који је циљ свега овога?

Желе да учине школу привлачнијом да би ђаци драге воље у њу долазили, као и да би нам приближили професије којима ће многи гимназијалци у будућности моћи да се баве.

Још један од циљева је да се до 2020. године повећа број ученика у гимназијама са садашњих 22% на 40%.

Наравно, док ово има добрих страна, као што је, на пример, нека врста праксе у гимназијама, ове промене могу да донесу само два нова предмета - две нове обавезе и само још више затрпају ђаке информацијама. Многи професори вероватно нису ни спремни за нови начин рада, посебно они старији који тако дуго раде по неким својим принципима. Затим, ученици ће скоро сваког дана имати седам часова, што је заиста исцрпљујуће. То свако од нас може да потврди.

И зашто уопште теже ка томе да повећају број ученика у гимназијама? Није ли циљ и побољшање стручних школа?

Међутим, можда одрасли људи и ми, ученици, које ова реформа не захвата, нисмо толико компетентни да дискутујемо о овоме. Зато смо потражили помоћ од неколико осмака, будућих гимназијалаца, који су сигурно много меродавнији да причају о овој теми. Били су веома заинтересовани за ову причу и дали неке своје ставове и коментаре:

„ Мени лично, која желим да студирам бизнис и менаџмент и тиме се бавим, а, притом, уписујем гимназију у којој нема праксе, ова се измена баш допада , јер то је добар начин да се додатно упутим у будуће занимање“.

„ Чула сам за то и мислим да је добро. Подржавам ту идеју “.

„ Искрено, ја бих и више од два часа недељно ових предмета, не само са један, као што је планирано ”.

Познајући ситуацију у земљи у којој живимо, вероватно се неким по глави већ врти мисао да се ништа од овога неће остварити, да су ово само празне приче. Можда су управу.

На нама је само да чекамо и видимо да ли ће ово заживети или ће, као и мноштво других идеја, завршити у канти за отпатке. Да ли ће се све проћи успешно и заиста подићи квалитет гимназија, или ће противници ових образовних установа имати још разлога да негодују, претпостављам, читаћемо у наредном броју наших новина.

Милица Митић 2-8

ПИСМО ГОГОЉУ

-СТРЕМЉЕЊА-

Важно је и данашњим младима, као и онима с краја 19.века, указати на неопходност критичке мисли. Зато се Мила Тодоровић, ученица другог разреда, позабавила Висарионом Бјелинским и његовим „Писмом Гогољу“, у оквиру пројекта ИОП-3 (индивидуалног образовног плана за даровите) у Петој београдској гимназији. Осим указивања на промену Гогољевих ставова, овим есејем стиче се увид у бритак и оштар језик самог Висариона Бјелинског, као и у способност наше ученице да маркира суштинске елементе писма и изведе закључке о ставовима које нуди реалистички поглед на свет.

„Мало је рећи да Бјелински има оштар језик. Евидентно је, кроз цело писмо, колико је иначе веран читалац сада разочаран Гогољевим делом. Гогољ, који је до тада представљао наду младих, либералних Руса спремних за револуцију, сада се додворава цару и популарној власти.

Бјелински, на самом почетку маркира, како је већина Гогољевих читалаца, али и њгових супарника, била изненађена књигом. Такође, говори како оних који књигу одобравају има мало, а и да се „одобрењу таквих не треба радовати“. Дакле, Бјелински овде не говори само у своје име, повређеног обожаваоца, већ и већине која није могла да препозна свог љубљеног писца у његовом последњем делу.

Бјелински прозива Гогоља и његову „прекрасну даљину” са које он бира да гледа на Русију, примећујући, да нема ничег лакшег него са даљине гледати на ствари онако како се изабере, што је апсолутна истина. Гогољева перспектива била је производ поруке коју је морао да провуче кроз књигу, а не његових личних ставова и уверења.

„Зато и нисте запазили да спас Русије не лежи ни у мистицизму, ни у аскетизму, а ни у побожности, него у достигнућима цивилизације, просвете и хуманости.” - овом реченицом Бјелински савршено поентира своје писмо, чак иако оно овде још није готово - Гогољ је игнорисао своја претходна уверења, као и чињенице којих је и сам био свестан, о својој земљи и њеној власти, и изабрао, да кроз уметничко дело шири популарну пропаганду.

Висарион Бјелински истиче највеће проблеме Русије, њене власти, а и друштва, и оптужује Гогоља, који се до тада борио за решавање националних проблема, како кроз књигу оправдава сурове земљопоседнике. Наиме, у то време, Русија је укидала кметство, те је више земљопоседника остајало без својих „робова”, али је, такође, укинута и телесна казна, те ти земљопоседници, који су своје кметове годинама мучили, неће добити никакву казну због тога, упркос томе што је влада свесна ових ситуација које директно угрожавају права једног човека, његово достојанство и сигурост.

Прозива Гогоља, који тврди да је књигу написао просветљен хришћанским учењем, како кроз вео религиозности помаже, оправдава и глорификује злодела човека над човеком, и чак ни не верује у целу причу о „божијем учењу”, те закључује, да је Гогољ или ђавољи ученик или тешко болестан.

„То што овакво учење ослањате на православну цркву – то још и разумем: она је увек била поборница бича и ослонац деспотизму, али зашто сте у то умешали Христа?” - чак и одваја самог Исуса Христа од цркве, сматрајући да су вера и црква две одвојене институције које проповедају различите поруке.

„У цркви је створена хијерархија, она је постала поборница неједнакости, улизица власти, непријатељ и прогонитељ братства међу људима – а то је и дан данас.” Код Бјелинског видимо чак и назнаке модерне либералности, јер често спомиње како су кметови једнаки као и други људи, па чак и да су у Америци црнци једнаки белцима. Такође, објашњава, како скромност у животу коју Гогољ одједном проповеда, препорођен својим новим открићем религиозности, нити је нова, нити је више популарна, јер су сви свесни да вера није ход до Јерусалима, већ братство међу људима, а да они који проповедају веру, попови и свештеници, први живе веома раскаланим животима. *„Ви сте ову књигу написали како бисте постали учитељ престолонаследниковог сина.”* - још једна оптужба од стране Бјелинског, како је Гогољ написао хвалоспев власти не би ли професионално напредовао. Гогољ говори како жали због својих ранијих дела, како он руској младости даје погрешну мисао, и самим тим себе у очима руске јавности не само да спушта као писца, већ и као човека, који самом себи противречи.

Објашњава руску публику као људе који свој укус у литератури равнају по томе шта се дешава у друштву и на државном плану, и како су све његове претходне књиге ту исту публику разљутиле, али га поставиле као поштованог писца, док ова нова не само да је разљутила јавност, већ га је и срозала на ниво преваранта и лицемера.

„И овим закључујем: ако сте имали несрећу да се с гордом скрушеношћу одрекнете својих истински великих дела, сада бисте морали да се са искреном скрушеношћу одрекнете Ваше последње књиге и тешки грех њеног изласка у свет искупите новим делима која би личила на она претходна.“

На самом крају писма, Бјелински позива Гогоља да се поновно уздигне у очима читалаца као велики писац који стоји иза своје речи, а не човек који ради личног успеха гази своја уверења.

(Рад настао као продукт индивидуалног образовног плана за даровите)

Тодоровић Мила 2/8

„Вечити” поделили бодове

- спорт-

Партизан – Црвена звезда 1:1 (0:0). У 156. „вечитом дербију” играчи Партизана и Црвене Звезде одиграли су без победника уочи меча 22. кола Супер лиге Србије. Црвено-бели могу бити задовољнији овим резултатом јер су и после овог меча одржали разлику од 9 бодова у односу на ривала и тиме остали на првом месту пред крај јесењег дела шампionatoна.

Пред нешто више од 15 000 гледалаца по не тако лепим временским условима, фудбалери наша два најбоља клуба одиграли су једну „тврду” утакмицу без пуно шанси.

Гости су боље отворили меч и покушали су да стигну до предности у раној фази меча. У тој намери спречио их је голман Партизана, Владимир Стојковић одбраном у 29. минути после шута Александра Пешића. У наставку полувремена није било добрих прилика, па је резултат пред паузу остао 0:0.

Првих 20 минута обележила је велика бакљада Звездиних навијача као и, нажалост, велика туча навијача на јужној трибини стадиона у

Хумској. Тучу су изазвале Партизанове подгрупе које имају несугласице већ дуги низ година. Актери овог страшног догађаја били су и момци из Сплита, чланови кик-бокс клуба који су за ово дело били плаћени. Како сазнајемо, хрватски плаћеници већ су познати полицији због рекетирања и трговине дрогом, тако да овај сукоб није имао везе са навијачком сценом, већ је позадина догађаја дубља него што се очекивало. Приведено је 26 особа.

Партизан је у других 45 минута почео да игра знатно боље и ту игру крунисао у 62. минуту голом из пенала, који је извео Сејдуба Сума. Изнудио га је Огњен Ожеговић на кога је у шеснестерцу стартовао штопер гостију, Вујадин Савић и тиме натерао најбољег српског судију, Милорада Мажића, да покаже на белу тачку. Био је то први пенал за Партизан још од марта 1995. године. Звезда је почела жестоко да напада и имала је неколико одличних прилика пред голом црно-белих, али је Стојковић поново спасао своју екипу.

Црвено-бели су стигли до изједначења резултата у 84. минути после велике гужве у шеснестерцу Партизана. Ричмонд Боаћи био је најспретнији и погодио је небрањени део Стојковићевог гола.

До краја утакмице није било више прилика на обе стране.

Ово је био последњи меч обе екипе у овој календарској години. Црвена звезда има велику предност у односу на другопласирани Партизан. Црно-бели могу да жале за пропуштеним приликама и надају се чуду у наставку првенства.

Петар Бајалица 1/10

СВЕТСКО ПРВЕНСТВО 2018

- спорт -

После 4 године ишчекивања, ФИФА Светско првенство се вратило. Нови спектакуларни голови, контроверзе, али пре свега одлична забава за љубитеље фудбала.

Светско првенство ће се одржавати у Русији од 14. јуна до 15. јула 2018. године. Ово ће бити 21. Светско првенство. Тренутни шампион, репрезентација Немачке, улази у првенство са доста самопоуздања да може да задржи титулу светског првака. Али, имаће тежак пут. Тимови као што су Бразил, Француска и Шпанија, сигурно ће желети да се врате на трон фудбала, и са доста промена у њиховим тимовима, нема разлога да не буде тако. Долазак Тите као селектора репрезентације Бразила, донело је жељену структуру и ред у репрезентацији.

Бразил је, такође, пун талента светске класе као што су Нејмар, Кутинјо, Роберто Фирмино и многи други. Са променама у тиму сигурно ће желети да се докажу после срамотног пораза од 7-1, против Немачке у полуфиналу Светског првенства 2014. године. Уз фаворите увек постоје и изненађења, као што је то прошли пут била Коста Рика, можда то чак буде и Србија, која је зарадила пласман на ово првенство после осам година. Ове године ће, међутим, недостајати неке велике репрезентације. Репрезентације

Италије и Холандије пропустиће ово такмичење, Холандија, која је на прошлом првенству освојила чак треће место.

СРБИЈА НА СВЕТСКОМ ПРВЕНСТВУ

Као што сам већ навео, Србија није учествовала ни на једном великом фудбалском такмичењу још од Светског првенства у Јужној Африци 2010. године, где је имала лоше успехе без обзира на култну победу против Немачке од 1-0. Очекивања су зато мања ове године, посебно након смене селектора Славољуба Муслина, без обзира на одличне резултате и освојено прво место у квалификационој групи. Клупу је преузео Младен Крстајић, некадашњи капитен Партизана. Највећа брига Крстајића је то што је ово његов први посао као тренера и мораће да покаже да ће издржати под притиском на тако великој

сцени. Играчи као што су Сергеј Милинковић-Савић, Александар Коларов, Александар Митровић и Душан Тадић сигурно ће имати доста утицаја на то да ли ће Србија постићи добре резултате на такмичењу. Осим промене селектора, догодила се још једна велика промена у репрезентацији. Селектор Крстајић сменио је Бранислава Ивановића као капитена а капитенску траку наследио је Александар Коларов, искусни леви бек који тренутно игра за Рому која је у полуфиналу Лиге шампиона. Чинило се да то није створило пометњу у свлачионици и надамо се да ће тако и остати. Србија се налази у групи Е где ћемо се сусрестсти са Бразилом, Швајцарском и Коста Риком, група коју можемо да прођемо ако будемо били сложни и професионални.

Селектор наше репрезентације, Младен Крстајић

Матија Миновић 2/8

ЉУБАВ ПРЕМА БАЛКАНСКОЈ МУЗИЦИ СА ДАЛЕКОГ ИСТОКА

-МУЗИКА-

Једна од највећих атракција почетком 2018. године био је наступ јапанског бенда Јапалкан у Београду. Извођењем народних песама са наших простора, публику су одушевили својом емоционалношћу, као и изврсним изговором српског језика на коме су и певали.

Велику пажњу и интересовање публике привукла је јапанска музичка група Јапалкан, која је одржала концерт у Установи културе „Вук Стефановић Караџић“ 19.јануара 2018.године у 19 часова. Али, оно што чини ову групу несвакидашњом јесте то што певају на српском језику, а за сваку похвалу је и њихово поштовање према балканској музици. Сам назив групе настао је спајањем појмова „Јапан“ и „Балкан“, носећи симболичну поруку о томе да се добра музика далеко чује.

Ученици Пете београдске гимназије имали су прилику да међу првима виде наступ уживо, захваљујући професорки музичке културе, Љиљани Сантовац, а о томе да су били фасцинирани сведочи усхићење са којим су препричавали утиске већ сутрадан. Друштвене мреже преплавиле су слике и видео записи, уз мноштво позитивних коментара и хвалоспева.

Саму групу чине шесторо Јапанаца из Токија, од тога четири момка: Наоки Хишинума(вокал, труба), Јуки Нишида(тенор, саксофон, пратећи вокал), Кијохиро Јокота(гитара, пратећи вокал) и Рјо Танака(бубњеви, пратећи вокал) и две девојке: Реи Моришима(виолина, пратећи вокал) и Марико Кобајаши(бас гитара, пратећи вокал) који комбинацијом електричне виолине, трубе, саксофона, бубњева и две гитаре стварају непоновљив доживљај наше народне музике.

Комбиновањем елемената џеза, блуза и фанка, песме као што су „Хајде, Јано“ , „Ђурђевдан“, „Месечина“, „Ружо румена“, насловна песма из серије „Повратак отписаних“, и друге, попримају нову димензију у својој лепоти и аутентичности.

На иницијативу главног вокала групе, Наокија Хишинуме, бенд је основан 2014. године, а чланови су врсни професионални музичари познати широм Јапана. До сусрета са Емиром Кустурицом, на чији позив су и отворили фестивал „Кустендорф“, дошло

је када је *No smoking orchestra* свирао у Токију прошлог септембра. Први наступи у Србији су били организовани у сарадњи са амбасадом Јапана у Београду, а сами концерти именовани су слоганом „Српски концерт- вољеној српској земљи“.

Са великим ишчекивањем и усхићењем очекују се наредни концерти у Јапану, у организацији Српске амбасаде, као и поновна посета Србији.

Анђела Матовић 3-10

ROCK5ROLL ФЕСТ

ROCK5ROLL ФЕСТ У ПЕТОЈ

-МУЗИКА-

Разбити монотоност свакодневнице сигурно је нешто што ми, тинејџери, највише желимо. Изразити се, поделити део себе са другима у нади да ћемо бити схваћени и прихваћени. Хоћемо да се пронађемо и да се, по могућству, успут и добро проведемо. Е, чини ми се да смо управо то успели да урадимо на ROCK5ROLL фесту у нашој школи.

Школа за многе није бајковита земља иза дуге. Она је место где се делимо по цени наше одеће, по бројкама које седе негде на нету, где се упоређујемо и стално боримо са собом или другима. Спремни смо да урадимо све како бисмо неке били готивни - чак и ако нам то утишава истинску природу и гази уверења. Често ми делује да, не само што се не разумемо, већ је мало коме стало да разуме другачијег од себе.

Фест нам је показао да не мора да буде тако. Био је то одмор од те сталне борбе за признањем и (без обзира што је рок фестивал) успео је да споји људе свих фазона. Била сам изненађена колико се људи појавило – и старих и младих, из Пете али и других школа... Било је слатко видети професоре и ђаке како играју заједно, сви окићени препознатљивим беџевима.

Креће први бенд, „Unchained”, па затим и остали. Маса се креће у ритму музике али се и осећа све већа и већа тензија – ко ће победити? Подршка домаћем бенду „Лемури“ ипак је била непревазиђена, пошто су, је ли, домаћи и они су однели највише гласова публике. Награду жирија осваја „СНТНТН“. Сигурни смо у њихову објективност. Мада, ако сте се можда задесили на проби сигурно сте приметили како су се и чланови супарничких бендова зближили – није било места ни за какву нетрпељивост. Није се осећала негативност у било ком облику и то је оно што је правило добру атмосферу целе вечери. Све ово доказ је да се ствари могу десити снагом воље, колико год нас измориле ове „гадне“ позно-пубертетске године...Пауза од школске рутине учинила је да се зближимо, а ако не то, онда барем проведемо суботу на мало другачији начин и подржимо ортаке из бендова. Упркос разним изазовима одрастања, и то у овој временско-просторној тачки, уверила сам се да као генерација и даље имамо енергију да стварамо. Стварањем поштујемо себе. Данас смо организовали рок фест, вратили аматерски рок поново на сцену, сутра не знам шта ће бити, само знам да смо способни да гурамо и да изгурамо.

Ирена Радоњић 2-4

Чему нас учи „Залеђено краљевство“?

-КУЛТУРА-

Овај филм нећемо тако лако „пустити“!

Дизнијева светска сензација „Залеђено краљевство“ одушевила је свет још 2013. године када је изашла у биоскопима и првог викенда зарадила више од 67 милиона долара само у САД! Четири године након што је видео светло дана, филм полако губи на популарности, али порука коју нам је пренео и лекција коју нас је научио јесте и остаће релевантна.

Прве Дизнијеве принцезе биле су изузетно пасивне. Више су певале него причале, све што су, заправо, радиле на екрану били су кућни послови, певање и, наравно, биле су невероватно и фатално лепе. Да ли сте знали да Успавана Лепотица у свом филму има само 18 минута на екрану? Или, да Снежана током целог филма уопште не води разговор ни са једним људским бићем? Знам, уништавам вам детињство, али постаће светлије, обећавам!

Сматра се да је такозвана „Дизни ренесанса“ почела 1989. године када се у биоскопима појавила „Мала сирена“, прича о Аријел, радозналој принцези из дубина океана. Овде први пут видимо принцезу која се интересује за нешто што није њено окружење, принезу која је бунтовна и независна. Али, наравно, као и у свим претходним филмовима, њен главни покретач је љубав и згодни принц који је чека на површини, а ког једва познаје.

Иако су принцезе после Ариел постајале независније, јаче и паметније, све су имале неколико карактеристика које су исте као код првих принцеза: њихова лепота је њихова примарна особина, циљ им је љубав и, да не заборавим, све певају.

Затим, 76 година након што смо упознали прву принцезу, Дизни, филмом „Залеђено краљевство“, не само да руши, већ и исмева све клишее које је сам поставио. Филм прати две сестре - Елсу, која је рођена са мистериозним моћима, и Ану, њену обичну млађу сестру. Нећу даље улазити у радњу филма (осим ако је потребно за анализу), јер верујем да га је већина погледала, а ако не, сигурно је свима „Лет ит го“ заглављен у мозгу заувек.

Вероватно се питате, који су то клишеи које је Дизни поставио?

Прво, имамо принцезу чији је циљ брак и љубав.

Елса и Ана су суште супротности, и док је Ана класична принцеза која пожели да се уда за првог принца који је обори са ногу, Елса је ту глас разума који то никако не одобрава. Битно је и то да Елса није једина која не подржава овакву одлуку, већ и пар споредних ликова то сматрају неуобичајеним. Затим, „пољубац праве љубави разбија сваку клетву“.

Љубав постоји у разним формама, зар не? Романтична, мајчинска, сестринска, пријатељска... Дакле, зашто би „права љубав“ постојала само између хетеросексуалног заљубљеног пара?

Снежану из смрти диже пољубац принца Флоријана, Аурору из сна буди пољубац принца Филипа, али не и Ану. Када у самој кулминацији филма њено срце треба одледити пољупцем праве љубави, пољубац принца не успе. Оно што Анин живот спасава у последњем тренутку је Елсин пољубац у чело.

Онда, идеја да је принц увек добар, а да је човек нижег друштвеног положаја зао.

У историји Дизнија (изузев Аладина), принц је увек био тај који спасава дан, а неки обичан човек на нижем положају био је антагониста. „Залеђено краљевство” руши тај стереотип тиме што се принц, у ког се Ана на почетку заљуби, представи као преварант, и она се на крају заљубљује у обичног ледоломца.

Такође, „Залеђено краљевство” нам даје прву (потенцијално) хомосексуалну или асексуалну јуњакињу. Елсина сексуална оријентација нигде није јасно истакнута, те се можемо надати томе да неће и она стати у калуп хетеронормативних Дизни филмова. Ова чињеница поларизује фанове: једни сматрају да Елса треба да буде независна, асексуална жена којој не треба романтична веза, док други сматрају да она има потенцијал да буде прва хомосексуална принцеза.

Тај избор ћемо оставити Дизнију и чекати да изађе „Залеђено краљевство 2”, најављено за 2019. годину .

Међутим, „Залеђено краљевство” задржало је једну стално присутну карактеристику класичног Дизнијевог филма, а то су музика и песма, и морам рећи, добра одлука!

Елса, Ана и компанија из Арендела оставили су неколико битних порука које треба да памтимо, као на пример „Лет ит го” или „Лове ис ан опен дор”, али најбитнија је следећа: жена има моћ која не потиче само из лепоте, она не зависи од мушкарца и може сама да се одбрани и спасе.

Дизни је кренуо са целим таласом филмова са јаким женским улогама, као што су „Залеђено краљевство” (2013.год.) и „Вајана” (2016.год.), и видећемо шта нас чека у будућности од Куће Миша!

(Рад је настао у оквиру Курса медијске писмености)

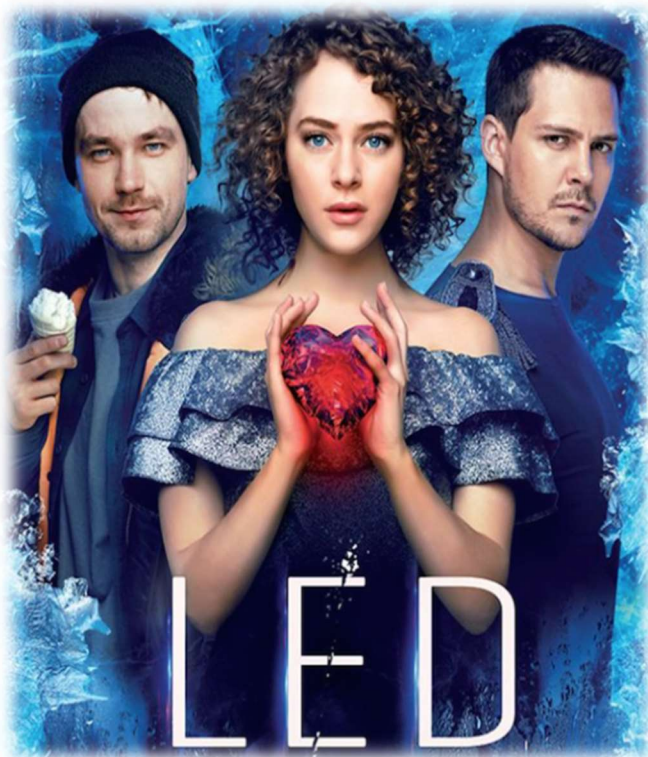
Тодоровић Мила 2/8

„Лед“ оставио све без даха

-КУЛТУРА-

Инспирисан истинитим догађајима, руски филм „Лед“ емотивна је прича о девојци којој је љубав помогла да устане из инвалидских колица и да постане шампион света у клизању. У глумачкој екипи су Аглаја Тарасова, Милош Биковић, Александер Петров.

Руски филм који нам је од марта доступан у биоскопима одушевио је многе и купио срца многих филмољубаца. Наш познати глумац млађе генерације, Милош Биковић, нашао се у једној од главних улога, што је учинило да многе тинејџерке погледају филм и да гледаност вртоглаво порасте. Светску премијеру филм „Лед“ имао је у Москви на Дан заљубљених, 14. фебруара. Према наводима највећег руског портала посвећеног дешавањима у филмској индустрији, најгледанији филм у биоскопским дворанама у Русији био је филм „Лед“, који је имао двоструко више гледалаца од америчког ривала „Педесет нијанси - ослобођени“.

У окршају руског и холивудског филма победу је по свим критеријумима однела бајковита љубавна прича, а њена инспирисаност истинитим догађајима још више је дала на тежини овој топлој људској причи. Имајући у виду просечан

број гледалаца по пројекцији, „Лед” је главног конкурента оставио далеко иза себе, а однос је био 62 према 28 гледалаца.

Још од раног детињства, Нађа је веровала у чуда. Замишљала је како истрчава на лед уз овације публике и изводи свој најлепши плес. Одрасла је уз мајку која јој је била јако посвећена и која јој је испуњавала сваки сан, па и тај да постане блерина на леду. Одводи је код познате професорке балета која каже како Нађа није довољно талентована, али њена мајка не одустаје.

Даноноћно вежба са њом на леду недалеко од њихове куће и једном приликом тако и умире, на леду. Нађа остаје у рукама своје тетке која је одводи да ради на пијаци, међутим, Нађа среће професорку балета, јури за њом молећи је да јој да шансу. Започиње са часовима и њен напоран труд се исплати тако што добија прилику да постане партнерка најпознатијег плесача, а при томе и његова

љубавница.

Због своје вере и истрајности, она постаје позната клизачица. На корак до највећег успеха у каријери, Нађа доживљава озбиљну повреду и завршава у инвалидским колицима. Након раскида са Милошем, вративши се у родни град Иркутск, она поново проналази своје снове - захваљујући снази Сибира у њеној крви, али и неочекиваној љубави према хокејашу Саши који се изненада појављује и успева да учини чудо - да Нађа опет прохода.

Овај филм шаље индиректну поруку како је потребно борити се за оно о чему сањаш и да је све увек могуће ако верујеш. Такође, видимо колико је љубав снажна и да чини чуда ако је права. Можда делује као стереотип, али гледаност овог филма потврђује колико смо жељни таквих стимуланса.

Маја Ковачевић III/10

Народни посланик

-КУЛТУРА-

Прво, хуманитарно извођење представе „Народни посланик”, глумачког атељеа Дечијег културног центра Београд, изведено је 11.04.2018.године на Великој сцени Дечијег културног центра Београд.

Представу „Народни посланик” извели су глумци аматери драмског атељеа ДКЦ-а. Извођење представе иницирала је Нушић фондација, у циљу оживљавања дела чувеног књижевника Бранислава Нушића.

Миња Филиповић, режисерка ове представе, наводи да је изабрала ово дело јер поред тога што је хумористичког карактера оно садржи и важну друштвену поруку. Такође, ово је прва Нушићева комедија која је написана још за време његових студија.

Народни посланик је комедија и три чина, чија је радња везана за 19.век. Ово дело исмева све који јуре за влашћу, али и саму паланачку атмосферу и менталитет људи. Радња овог дела су избори за Парламент, које је и данас веома актуелно јер нам приказује лажни парламентаризам, политичку

неписменост и корумпираност које и данс сусрећемо у нашој свакодневици. У избону борбу улази трговац, Јеврем Прокић, необразован али жељан угледа и привилегија које нуди политички ангажман. Кроз хумористичке сцене сазнајемо да нисмо једини који су разочарани употребом лажи и клевета у политичкој активности, већ да су то осећали и грађани Србије с крака 19.века - а о томе сведочи популарност овог дела.

Припреме ове, и данас актуелне представе, почеле су у октобру 2017. године. Након стресних аудиција глумачка постава је била одабрана и започела је свој рад. Пробе су се одржавале сваке суботе, и у периоду од шест месеци, ова група младих глумаца аматера спремила је веома квалитетну представу.

Глумачку поставу чинили су глумци различитих узраста. Од оних који су прва година средње школе до студената. Иако је било разлике у годинама између глумаца и њихових ликова, то им није представљало проблем да поприме особине ликова и да нам дочарају праву слику тог времена.

Извођење ове представе је, такође, било хуманитарног карактера. Цена карте била је симболична, 300 динара. Сав приход од карата отишао је Универзитетској дечијој клиници у Тиршовој.

Захваљујући ангажовању професорке српског језика, Наташе Мицић, ђаци Пете београдске гимназије допринели су овом хуманитарном догађају својим присуством. Они су подржали и своју другарицу, такође ученицу Пете београдске гимназије, Катарину Марковић (2/9) која је својим талентом допринела квалитету ове представе играјући улогу Данице, Јевремове ћерке.

Успех изведбе огледао се у пуној сали, смеху из публике, али највише у аплаузу који је био толико јак да је неколико пута враћао глумце на бину. Нема ништа лепше за глумца од овација које га охрабрују и које му шаљу поруку да је то што ради добро.

Један од глумаца поделио је своје искуство са нама:

„Па, искрено, с једне стране знао сам, да је велика одговорност играти пред салом која може да прими до 400 људи, али ме је исто тако обузела срећа када сам сазнао да је представа хуманитарног карактера и да ће мој мали допринос некоме у Тиршовој значити много”, рекао нам је Душан Вуловић.

Након извођења представе разговарали смо и са публиком која је са одушевљењем износила своје прве утиске:

„Одушевљена сам представом, глумцима, режијом, сценографијом , све похвале свима.”

„Дошла сам на премијеру мислећи да су професионалци, али када сам сазнала да су аматери била сам још више одушевљена.”

Док смо уживали у представи постало нам јасно зашто Нушићева дела нису замрла, и зашто никада и неће.

Анастасија Игњатовић 2/8

Непријатни гост Сајма КЊИГА

-КУЛТУРА-

Већ деценијама једно од свакако најзначајнијих културних дешавања како у Београду, тако и у југоисточној Европи, јесте Међународни београдски сајам књига. Овогодишњи, 62. Сајам књига, одржан је од 22. до 29. октобра 2017. године. Као и сваке године, имали смо прилику да угостимо многобројне домаће и иностране писце али, свакако, највећи утисак ове године оставила је немачка књижевница и нобеловка Херта Милер.

На трибини у Југословенском драмском позоришту под називом „Логика 29. фебруара“, причала је о национализму на простору бивше Југославије са нашим књижевником и преводиоцем Иваном Ивањијем и немачким писцем Михаелом Мартенсом. Слободно могу рећи да је, без длаке на језику, говорила о свом детињству, школовању али се дотакла и теме Београда, Србије, национализма, и веома оштро и отворено напала и осудила Србе. Својим скандалозним изјавама правдала је НАТО бомбардовање и оптужила Српску православну цркву за рат на Косову и Метохији, као и у Босни. Као што је било и очекивано

њен, по мом мишљењу, срамотни монолог, разбеснео је све присутне који су у знак протеста напуштали салу.

Као што је познато, Херта Милер је припадница националне мањине у Румунији. Рекла је да је у време њеног одрастања Југославија за Румунију представљала рај, и да баш због тога не може да схвати како је дошло до такве експлозије национализма. Рекла је да је Србија сама крива за то што јој се догодило, и да је и она сама прижељкивала да НАТО дође у Румунију. О Милошевићевој политици писала је још након бомбардовања, када је рекла да Милошевића треба што пре зауставити. Онда се осврнула на политику Путина за коју сматра да не дозвољава ширење демократије у државама које су настале распадом СССР-а. Тим ставом оправдала је „помоћ“ Украјни коју су пружиле западне силе. Иван Ивањи је након тога рекао да, по његовом мишљењу, постоје ратови који су се морали водити, као што је онај против Хитлера. Публика је подржала овај став а потом су разговор усмерили на књижевну тематику.

Веома ми се свидело тумачење нашег редитеља Емира Кустурице који је цео њен монолог свео на то да је у стварности све као и у фудбалу, да на крају другог полувремена свакако победе Немци. Он је, као и већина еминентних стручњака, у свом тексту осудио ове изјаве Херте Милер.

Неприхватљиво је да једна књижевница и добитница Нобелове награде износи

такве оштре политичке ставове. Разочаравајуће је њено сагледавање ситуације на нашим просторима и то што је на овакав начин одговорила на гостопримство Београда. Мислим да ћемо се следећи пут добро запитати кога позивамо у госте.

Милица Симеуновић 2/8

Као летње кише у тренутку срушило се све

-ИНТЕРВЈУ-

Ученици наше школе имали су сусрет са једном од најпознатијих рок звезда са Балкана - Дејаном Цукићем. Коментаре и мисли овог човека пуног позитивне енергије преносимо вам кроз интервју .

Када и како сте се први пут сусрели са музиком?

-Не памтим време без страсти према музици. Имао сам само четири године када сам код комшинице која ме је чувала видео слике Beatles-a, већ сам тада знао да бих желео да будем један од њих.

Када сте први пут добили неки музички инструмент и да ли је то била баш гитара?

Била је то виолина.

Родитељи су приметили да сам изузетно талентован за музику и позвали су рођака који се тиме већ бавио и он ме је послао у музичку школу за виолину.

На наше питање да ли је уживао док је свирао виолину, он је одговорио: *“Мени је било изузетно лепо, али комшијама и родитељима и није баш (смех)”*

Поред Битлса да ли сте имали још неког идола?

Ја њих не бих назвао идолима јер сам врло рано схватио да су и они људи од крви и меса, само што стицајем околности стварају неку магију која привлачи остале. Могао бих да издвојим Stones-е, а касније то су били уметници који су се бавили мало озбиљније музиком као Frank Zappa и Bob Dylan, највише због текстова.

Шта мислите ко су данас идоли младима?

Постоје људи којима су и данас идоли исти они који су били и мојој генерацији. Мада, морам признати да је то можда подстакнуто тиме да се данас млади критикују јер су им идоли неке певачице и певачи који баш и не могу оправдати то чиме се баве.

Када сте имали први озбиљнији бенд?

Први озбиљнији бенд са свим инструментима звао се Дизел, био сам отприлике други разред гимназије и тај бенд су чинили ученици Шесте гимназије коју сам похађао. У том бенду је, такође, био и један ученик из Архитектонске школе који нам је организовао свирке у подруму његове школе.

Поред дечака на вашим свиркама биле су и девојчице?

Један од главних мотива зашто људи почињу да се баве музиком и да свирају је зато што би волели да се приближе девојчицама.

Наравно, тад су били популарни музичари, а сад су више фудбалери (смех).

Како сте стекли већу популарност?

Популарност сам почео да стичем уласком у бенд Тилт. Њих нико није запамтио али је занимљиво то што су људи који су свирали у том бенду и даље познати. И у том бенду сам зарадио први новац. У почетку сам имао и пуно разочарења, али су ме ипак научили како све то чини живот.

Свирали сте и са Бајагом и инструкторима. Како бисте могли да нам опишете то искуство?

То је било једно јако забавно искуство али, са друге стране, и врло чудно јер је настало случајно. Године 1982. ми се распао бенд Булевар и почео сам да свирам са Рибљом чорбом и тада сам се зближио са Бајагом. Он је убрзо кренуо да прави свој први албум на ком сам ја певао пратеће гласове, имали смо прве концерте и тако је све кренуло.

Бавили сте се и новинарством неко време, писали сте за рок часопис?

Почетак моје сарадње са Бајагом је уједно и време кад сам кренуо да се бавим новинарством и у том периоду био сам и члан редакције.

Ах, била је то још једна од мојих страсти према уметности.

Да ли је тачно и да сте писали књиге?

Да, јесте, прва књига се звала Музика је најбоља. Назив је врло симболичан, књига је названа по цитату једне моје омиљене изреке Френка Запе „Информација није знање, знање није мудрост, мудрост није истина, истина није лепота, лепота није љубав, љубав није музика, музика је најбоља!“ Поред ње написао сам и „45 обртаја“ и „Упутство за употребу“. А, бавио сам се и преводима аутобиографија познатих рокера.

Да ли мислите да данас Ваше књиге утичу на то да се млади више интересују за рок и музику уопште?

Имам неки утисак да је књига „45 обртаја“ имала велики утицај на

младе, а једном приликом сам чуо да су је неки наставници чак користили како би заинтересовали ученике. Мада, морам признати, млади су одувек били најзаинтересованији за моје преводе аутобиографија.

Једна од ваших заслуга је и та што је преведена књига о Bruce Springsteen-у, можете ли нам рећи нешто о томе?

Тако је, то је књига коју свима топло препоручујем, чак и онима који не воле његову музику. Врло је занимљива, поготово јер илуструје живот једне ниже класе Американаца коју ми немамо прилику да видимо често и која се не приказује ни у филмовима.

Шта мислите о рок сцени данас, и колико се она заправо променила?

Мислим да млади данас имају много боље услове, лакше долазе до инструмената, до просторија за вежбање, много је лакше да сазнају шта се дешава у свету - довољан је само један клик дугмета и све информације су пред њима. Са друге стране, другачији је поглед на рок, некада је он представљао каријеру и посао од кога се могло и лепо зарадити док данас музичари немају неки одређен план и не баве се музиком због новца јер схватају да су другачија времена и да то данас није нешто на чему бисте се баш могли обогатити.

Разговор са овом легендом рока и музичке сцене привели смо крају, а он нам је поручио да слушамо музику али не површно већ да пажљиво размотримо текст, мелодију, хармонију јер ћемо само тако схватити праву суштину музике, јер ипак она је неизоставни део свачијег живота, и треба је слушати како заједно са неким, тако и у самоћи.

Ема Пришина

Кристина Костадиновић II₈

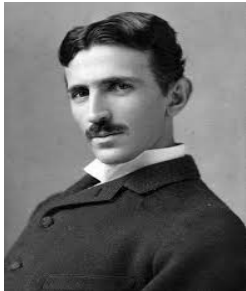

РОДОЉУБЉЕ

-КОЛУМНА-

Заборављена љубав о којој нико не мисли, а битнија је него икад

Ој, Србијо, мила моја мати, увек ћу ти с' поносом срце дати, рефрен једне од најпознатијих родољубивих песама. Иако је тренутно држава у лошем стању, као Србин поносито држим главу горе, знајући да иза мене стоји једна од најбогатијих историја какву би многи пожелели.

Многи је и желе. Хрвати својатају Николу Теслу, Албанци узимају Ђорђа Кастриота, познатијег као Скендеберга. То су срамотни покушаји тих народа, али још је већа наша срамота. Богатство наше земље шире је него што га ми видимо, а и то што видимо често одбацујемо. Ћирилица је све мање у употреби, не само при коришћењу електронских уређаја, него и у свакодневном писању, у уџбеницима и магазинима. На тај начин губимо љубав и према својој историји, самим тим држави и свом пореклу.

Због губитка љубави према пореклу људи почињу да мрзе свој род, да продају веру за вечеру, почињу да мрзе своје и да воле туђе, мењајући своју етничку припадност. Сада се ките нашом културом, писмом и језиком, док ми седимо скрштених руку. То не треба да се дешава. На Косову и Метохији, области која се сматра центром српске културе, постоји непризната држава. Та непостојећа држава сваки пут својом појавом треба да изазове јед у нашим срцима јер, опет, други узимају оно што је наше, а кроз историју, знамо, у таквим ситуацијама увек је долазило до ратова.

У рату, Срби се увек истичу. Прва савезничка победа у Првом светском рату била је наша. И у средњем веку, деспот Стефан Лазаревић прославио се после битке код Ангоре. Ти људи су радили све што је било у њиховој моћи да заштите државу,

огњиште и веру. За њих ниједна жртва није била довољно велика, тако су извојевали победе, а историју пишу победници.

Ипак, чини се да ми данас не пишемо историју. Комунизам је желео да се затре све што се у историји дешавало до тад. Донекле и јесмо заборавили. Срамота коју ја осећам у име својих вршњака који не воле своју државу је велика. Родољубље је кућно васпитање, а ми га немамо довољно. Оно гори у мом, а и требало би и у свачијем срцу јер оно повезује људе. Србија је због њега опстала, а сада, нажалост, изгледа да пропада.

Родољубље је запостављен облик љубави, али ништа мање леп од љубави према симпатији или породици. Треба га неговати, јер људима даје сврху. Стално нам причају да треба да идемо, а зашто не бисмо остали? Развијали ову земљу, били борци као наши дедови, али борили неку другу, интелектуалну битку. Од ње зависимо ми, наши идентитети и животи.

Ја ништа своје не желим да изгубим, до последњег трена ћу поносно причати: „Ја сам Србин!“. Један од циклуса живота је да слаби људи стварају тешка времена, тешка времена јаке људе, јаки људи лака времена и лака времена слабе људе. Сада је тешко време, зато будимо јаки и као и наши преци преузимимо контранапад. Вратити Србији давно изгубљен углед, подстакнути љубављу коју имамо према њој. То је наш дух, дух наше земље и он нас подсдтиче на нешто веће од нас. То је љубав не само према држави, већ и према народу и сународницима. Љубав према себи. То је родољубље.

Зато, Србијо, увек знај да ће бити људи чије ће срце куцати за тебе, ово је моја порука теби, о љубави коју заслужујеш, а не добијаш, али која још увек није заборављена.

Вујадиновић Лука 1/6

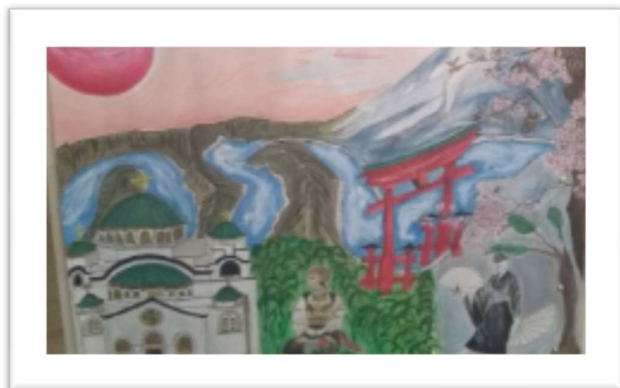
КРЕАТИВНО

ЋОШЕ

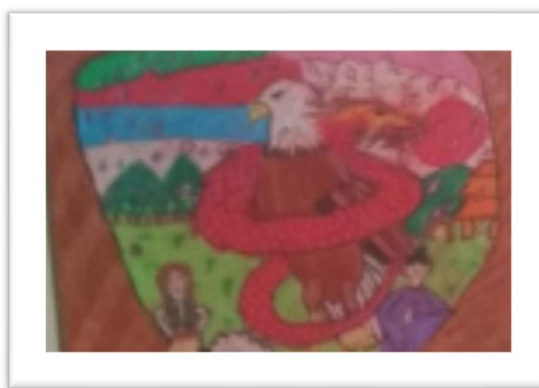
Ликовни конкурс „Еколошка копча Токио-Београд“

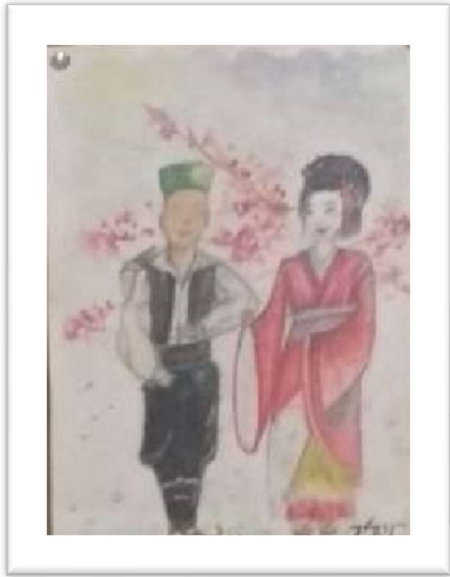
Ања Црногорац 1. место

Софија Аџић 2. место

Емилија Младеновић 3 место

Наталија Миладиновић, похвалница

Маша Милосављевић, похвалница

Сара Мажинг, похвалница

НЕШТО ЗА КРАЈ

ТРЕНУЦИ

ХОРХЕ ЛУИС БОРХЕС

*Кад бих свој живот могао поново да проживим
покушао бих у следећем да направим више грешака,
не бих се трудио да будем тако савршен,
опустио бих се више.*

*Био бих глупљи него што бејам,
заиста, врло мало ствари бих озбиљно схватао.*

Био бих мањи чистунац.

*Више бих се излагао опасностима,
више путовао,*

више сутона посматрао,

на више планина се попео

више река препливао.

Ишао бих на још више места

на која никада нисам отишао,

јео мање боба, а више сладоледа,

имао више стварних, а мање измишљених проблема.

*Ја сам био један од оних
што је разумно и плодно проживео
сваки минут свог живота:
имао сам, јасно, и часака радости.*

*Али кад бих могао назад да се вратим
тежио бих само добрим тренуцима.*

*Јер, ако не знате, живот је од тога сачињен,
од тренова само; немој пропуштати сада.*

*Ја сам био од оних што никада никуда нису ишли
без топломера, термофора, кишобрана и падобрана.*

*Кад бих опет могао да живим
лакше бих путовао.*

*Када бих поново могао да живим
с пролећа бих почео босоног да ходам
и тако ишао до краја јесени.*

*Више бих се на вртешци окретао,
више сутона посматрао, са више се деце играо,
када бих живот поново пред собом имао.*

*Али, видите,
имам 85 година,
и знам
да умирем.*

Редакција Петог елемента

Петар Бајалица, Лука Вујадиновић, Мила Тодоровић, Ема Пришинг, Кристина Костадиновић, Ања Анђела Пантић, Милица Митић, Матеја Миновић, Анастасија Игњатовић, Милица Симеуновић, Ирена Радоњић, Лазар Мицић, Јована Љевнајић, Максим Њего, Маја Ковачевић, Мина Божовић, Анђела Матовић, Кристина Мартин, Душан Тавић.

Техничка подршка: Кристина Костадиновић, Јована Љевнајић

Професор ментор: Наташа Мицић

данас

некада

*Јавите се да будете наши сарадници –
чекмо вас!*